

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Ortadoğu'nun İşgaline Karşı

- Komünist Partisinin Proleter Karakteri
- Stratejik Algılama Güncel Gelişmeler...
- 17. Yılında Denizlerin Yolunda Leninist Saflara!
- Kârlâr Londra'ya Zararlar Emekçilere
- Ölüm Orucu Sürüyor...

BİRLEŞİK DEVRİM

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle 77'nin
30.yılında yine 1 Mayıs'la
Taksim'e Devrime

KOMÜNİST PARTİSİNİN PROLETER KARAKTERİ

Komünist Partisi, işçi sınıfı partisidir. Sınıf mücadelesi yoluyla, kapitalist toplumu yıkmayı ve sınıfları ortadan kaldırmayı hedefler. Hedefine ancak proleter sınıf karakterini koruyarak varabilir. Bu nedenle, komünist partisi, proleter karakterinin bozulmasına yönelen her girişime karşı kararlı bir mücadele yürütür. Partinin karakterini ortadan kaldırmaya yönelik çabalar sürekli olduğundan, komünist partinin buna karşı mücadelesi de sürekli-
dir.

İşçi sınıfı partisi nasıl ki, burjuva partileri ve diğer düzen kurumları üzerinde bir etkide bulunuyorsa, burjuva güçler de, komünist parti üzerinde etkide bulunurlar. Bu, karşılıklı bir mücadeledir. İşçi partisine yönelik burjuva ve küçük burjuva ideolojik saldırısı çeşitli biçimler altında sürdürülüyor. Küçük burjuvazi, sosyal ilişkiler bakımından, işçi sınıfına çok daha yakın olduğundan ve sıkı ilişkiler içinde bulunduğundan, ondan gelen etkilene daha uygundur. Öte yandan, işçi sınıfı, sürekli küçük burjuva kitleler tarafından beslendiğinden, (ücretli-emek ordusunun safları küçük burjuva kitlelerle doldurulduğundan) onun işçiler üstündeki ideolojik çıkışı daha derindir ve işçi sınıfı hareketinin içine kadar taşınmaktadır. İşçi sınıfı saf bir sınıf değildir, yapısı yeni katılanlarla devamlı değişmektedir. Bu saflara her yeni gelen, geldiği sınıfın ideolojik anlayışını, toplumsal eğilimlerini ve alışkanlıklarını da birlikte getirir. İşçi sınıfı, burjuva toplumun dışında değildir. Bundan dolayı, toplumdan gelen ideolojik etkilere açıktır. Burjuvazi bu durumdan sonuna kadar yararlanmaya çalışır. Emekçi sınıf üzerinde ideolojik-politik hegemonya kurmak için çok yönlü bir çaba içine girer.

İşçi sınıfı hareketi, proletaryanın nüfusa oranla sayısının büyümesi ve sınıf mücadelesi öyle bir noktaya geldi ki, bu hareket artık hiçbir şekilde yok edilemez. Hareket, birçok yerde eski toplumu yıkacak ve yerine yeni ve ileri bir toplum kuracak düzeye sahiptir. Birçok yerde bunu gerçekleştire-

rebileceğini, hiç kimse, burjuvaziden daha iyi bilemez. Onu baskı, yasak, katliamla yok edemediği yerlerde, ideolojik olarak, politik çizgi olarak, kabul edilebilir sınırlar içinde tutmaya çalışır. Küçük burjuvazinin politikaları ve çabaları bu yönde. O da, işçi sınıfı hareketini kendi kabul edebileceği çerçevede tutmak istiyor. Burjuvazinin ve küçük burjuvazinin işçi sınıfı hareketi için uygun bulduğu çerçeve, hareketin burjuva toplumu yıkmaya ve sosyalizme geçme hedefinden vazgeçmesi, en azından günün görevi olmaktan çıkarması, onu belirsiz bir geleceğe ertelemesi, proletarya diktatörlüğü ilkesini bırakması, hiç değilse kağıt üzerinde kalmaya mahkum etmesi; dolayısıyla bunlar olmadan devrimci mücadele yöntemlerinin de gereksiz olduğunu kabul etmesi, kısacası proletaryanın devrimci sınıf hareketi olmaktan çıkması. Daha ne istesiniz! Bu çerçeve, bağımsız bir hareket olması gereken ve ancak bağımsız bir hareket olarak amacını gerçekleştirebilecek

bir hareketin politik ölümüdür. Proletarya hareketi, ancak devrimci bir hareket olarak amacına ulaşır.

Sosyal reformizm ve oportünizm, ideolojik ve politik olarak, burjuvazinin kabul edilebilir sınırlar olarak gördüğü çerçevenin kabul edilmesidir. Bu hareketlerin kapitalizme karşı kopardıkları tüm gürlüğü, hep bu belirlenmişlik içinde meydana gelir. Belirlenmiş sınırları aştıkları nokta, kendilerini de aştıkları noktadır. Kendi istek ve iradelerine rağmen, olayların devrimci etkisiyle sürüklenirler. Ama onlar bu devrimci yükseliş dönemlerinde bile görevlerinin bilinciyle davranıyorlar: İşçi sınıfını devrimci aşırılıklardan korumak. İşçiler “aşırılıklar” a kapılıp ayaklandığı zaman, ne eski toplumun “birliği” kalır, ne de belirlenmiş sınırları. Karşıtların birliğine dayanan burjuva toplum, temelindeki uzlaşmaz çelişkilerin keskinleşmesiyle havaya uçar. Çelişmeli birlik kendini şiddet yoluyla açığa vurur. “Aşırı” yani devrimci bir işçi hareketi ise, bu çatışmayı sonucuna götürür. Bu nedenle, küçük-burjuva sol hareket, devrimci işçi sınıfı hareketini her türden devrimci hareketten kaçınmaya çağırır. İşçi sınıfı hareketini burjuva toplumun kabul ettiği sınırlar içinde tutmak konusunda burjuvazi ile aynı yönde hareket eder. Amacına ulaşmak için de, devrimci işçi hareketine karşı daima ideolojik bombardımanında bulunur.

Komünistler, işçileri örgütlerken, onun yapısını da yarıdan bilmelidir. İşçi sınıfı, kendi içinde farklılık gösterir. Sanayi işçileri, tarım işçileri, hizmet alanında çalışan işçiler, aynı sınıf yapısı içinde olmakla birlikte, bir arada bulunma, disiplin, örgütlülük vb. konularda farklılıklar da gösterirler. Bu, ekonomik ve politik gelişmenin eşitsizliğinden ileri geliyor. Ekonominin sanayi ve tarımsal gelişmesi aynı değildir. Ekonominin her iki alanda ayrı gelişmesi tarihsel nedenlere dayanır. İşçi sınıfı içinde bulunduğu koşulların nesnel farklılığını, sınıf mücadelesi içinde kaynaşarak, ortak örgütlülük ve pratik bilinçle aşabilir. Komünistler, böyle bir çaba

içine girerken, aynı zamanda işçilerin durumu ve sınıf mücadelesindeki yerini etkileyen nesnel etkenleri de gözönünde tutarlar daima. İşçi sınıfının kendi içindeki eşitsiz gelişimi, komünist partinin proleter karakterini de etkiler.

Sanayi işçileri toplu olarak bir arada bulunma, disiplin ve örgütlülük düzeyi bakımından sınıf mücadelesinde öncü konumdadır. Bu özelliklerinin yanında, işsizliğin çok yüksek olduğu yoksul köylülüğün son derece kötü şartlarda yaşadığı bir ülkede, bir işte uzun süreli çalışabilenler kendilerini şanslı sayarlar. Belli bir kesimi işini kaybetmemek için, burjuvazinin diktasına boyun eğer, politik görüşleri ise ılımlı bir çizgide seyrederek. Sosyalist bir harekette yer alırlarsa, bu ılımlılığı oraya taşırlar; devrimci mücadele yöntemlerine genellikle uzak durmaya çalışırlar. Küçük işletmelerde çalışan ve bu nedenle sürekli olarak bir yerde çalışamayan, çalışma yaşamı istikrarsız olan işçiler ya da tekstil gibi işçinin sık sık değiştiği iş kollarında çalışan işçiler, büyük sanayi işçilerinin kimi özelliklerine sahip değiller (disiplin gibi), onlara göre daha istikrarsızlar, ancak sınıf mücadelesinde daha aktiftirler. Genç oldukları için, proletaryanın militan gücü, bu işçiler arasından çıkar. Kazandıkları birşeyleri yok ki, onu kaybetmişler. Durumları gereği sık sık eyleme başvururlar. Komünist partiye geldiklerinde, hem istikrarsızlık eğilimlerini, disiplinsizliği getirirler, hem de militan mücadele tarzını. Komünist partileri, istikrarsızlıklarını, disiplinsizliklerini getirecekler diye bu işçileri örgütlememezlik edemezler. Partinin sosyalist niteliği bozulacak kaygısıyla kendilerini işçilerin bu dinamik kesiminden yoksun bırakamazlar. Parti proleter karakterini ve sosyalist niteliğini korumak istiyorsa, yapacağı şey, bu işçileri sosyalizm anlayışıyla eğitmektir. Onlar, sosyalizm eğitimiyle dönüşüme uğrarlar. Komünist partililer düzeyine çıkartılmış her işçi, geldiği alanın olumsuz özelliklerini bir kenara atar.

İşçi hareketi sürekli olarak burjuva ve küçük burjuvazinin ideolojik etkisinde olduğunda, buna karşı marksizm-leninizm temelinde ideolojik mücadele yürütmek, komünistlerin daimi bir görevidir. Bir komünist partisi ne kadar yeni ve tecrübesizse, burjuva ideolojisine karşı ideolojik mücadelede çeşitli güçlüklerle karşılaşır. İdeolojik mücadelenin başarıları için partinin kendi teorik düzeyini devamlı yükseltmesi gerekiyor. Komünist partiler ideolojik düzeylerini geliştirmeyi komünist olmanın bir gereği sayarlar. Marksizm-leninizm ilkelerine bağlı her parti, revizyonizme, oportünizme, reformizme karşı ideolojik mücadele vermeyi sürekli hale getirir. İdeolojik mücadele, bilimsel sosyalizmin ilkeleri ezberlenerek verilemez. Marksizm-leninizm komünizm donmuş kalıplar bütünü değildir. Esas sorun, onun yaşayan, canlı, devrimci özünü temel alıp gelişmelere uyarlamaktır. Hiç kimse, yeni araştırma yapmadan, gelişen ve değişen yaşamı incelemeyen sosyalizm teorisini ezberleyerek burjuvaziye karşı etkin bir ideolojik mücadele veremez. Marksizmin devrimci teorisi bir dogma değildir, o bir irdeleme ve araştırma yöntemidir. Her yeni gelişmenin, her somut durumun, bu yöneme göre irdelemesi gerekiyor. Böylece parti teorik düzeyini daima geliştirmiş olur. Devrimci bir teoriyle

donanmış, sürekli inceleyen ve araştıran bir parti, proleter ve sosyalist yapısını bozmaya yönelik burjuva ve küçük-burjuva ideolojik saldırılara karşı korunmuş olur.

Partinin proleter sosyalist yapısını korumak, partinin işçi sınıfı adına iktidarı ele geçirdiği sosyalizm koşullarında, daha bir önem kazanır. Komünist partisi iktidar gücünü elinde tuttuğu için, sosyalizme hizmet etmek için değil de, daha çok kendi kişisel çıkarları için çalışanlar, amacına ulaşmak için, tüm olanakları elinde tutan iktidar partisine doluşurlar. Pek çok kişisel çıkar, nüfuz peşinde koşanlar, kariyeristler, küçük burjuva alışkanlıklarına sahip olanların tümü, partiyi proleter komünist ilkelerinden uzaklaştırmaya çalışırlar. Bundan dolayı, partinin temel ilkelerinin, komünist ve proleter yapısının bu türden kimselere karşı korunması yaşamaldır. Çünkü iktidar partisinin yozlaşması, sosyalizmin ilkelerinden uzaklaşması sosyalizmin kazanımlarını tehlikeye düşürür. Bu konuda sosyalist ülkelerde olup bitenler unutulamaz büyük bir ders niteliğindedir. Orada parti ve ülke yönetimine kadar gelen bu tip unsurlar, konumlarını partiyi yıkmak ve sosyalizmi tahrip etmek için kullandılar. Her ülkedeki komünist güçler, komünist ülkelerde yaşanan gelişmeleri irdelemeli ve dersler çıkarmalıdır. Bir partinin proleter karakterinden ve sosyalist niteliğinden uzaklaştığı taktirde, sosyalizmin başına neler geleceği her sosyalist işçinin, her komünist partinin kesinlikle akılda tutması gereken bir derstir.

Kapitalist ülkelerdeki komünist partilerin çoğunluğu adı dışında, bir komünist partisinde olması gereken nitelikleri çoktan terk etmişti. Bu partiler, 90'lerden sonra "komünist" isimlerini de bıraktı. Ama bundan çok önce, zaten burjuvazinin kabul edebileceği sınırlara çekilmişlerdi. Bu partiler önce proletarya diktatörlüğü ilkesini terk ettiler. Sonra buna bağlı olarak "öncü" olmayı reddettiler ve "kitle partisi" ilkesini benimsediler. Lafta değilse de, pratikte sınıf mücadelesi ilkesini bıraktılar. Oysa ki sınıf mücadelesi dışında bir yolla sosyalizme varılmaz. Yani lafta değilse de, pratikte sosyalizm hedefinden de vazgeçmiş oldular. Proleter bakış açısını ve proletarya hedefini terk ederek, yalnızca burjuvazinin sol kanadı haline geldiler. Bir partinin komünizmin temel ilkelerinden uzaklaştığı zaman, onun nerelere varabileceği, devrimci işçiler için temel bir ders niteliğindedir.

Komünist partisi, sınıf mücadelesi dışında kalarak proleter karakterini sürdüremez. Proleter karakteri sınıf mücadelesine dayanmayacaksa, kapitalist egemenliği iç savaş yoluyla devirmeyi hedeflemeyecekse, o taktirde bu parti bir işçi partisi değil, eleştirici küçük burjuva muhalefet partisi olur. İşçilerin devrimci sınıf partisi, bir eylem gücüdür, her şart altında devrim için mücadele eder. Eylemden, devrimci mücadeleden kopartılmış bir işçi partisi, gerçek anlamda işçi partisi değildir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, hedefine devrimle, sınıf mücadelesiyle, devrimci eylemlerle ulaşır. Bu partinin tüm faaliyetlerinin ve proleter karakterinin altında devrimcilik vardır. Proletarya, ancak devrimci komünizmle amacına ulaşır.

C.DAĞLI

STRATEJİK ALGILAMA GÜNCEL GELİŞMELER...

Radikal yazarı Neşe Düzel'le yaptığı röportajda, ANAP başkanı Erkan Mumcu şöyle söylüyor: *"Türkiye... Irak Kürdistan'ı mı büyük Kürdistan mı tercihiyle karşı karşıya bırakılıyor. Türkiye Irak Kürdistan'ına hamilik rolünü kendisine önerildiği biçimde kabul etmeye sürükleniyor."*

Tekelci sermayenin en patavatsız sözcülerinden biri olan Mumcu, kapalı kapılar ardında kan-revan süren pazarlıkları, böylece açığa vurmuş oluyor. Başka zaman olsa, bu sözler çok tartışma yarattı. Şimdi değil. Çünkü Ankara'da her kese bu pazarlığın bir parçası, bir tarafı...

ABD, Ortadoğu'nun tam teslim alınmasında Türkiye'yi istediği gibi kullanabilmek için bugünlerde "Büyük Kürdistan" haritalarını tozlu çekmecelerden çıkartıp, "emekli" bir Pentagon generali aracılığıyla basına sızdırdı. Türkiye'ye ölümü gösterip sıtmaya, yani Barzani-Talabani'yle ittifaka razı etmeye çalışıyor. Bu, Ankara'da herkesin bildiği bir sırdır. Ve bu durumdan, Ulusal Kurtuluş Hareketi (UKH)'nin sözcüleri, ABD'nin Ortadoğu'dan gerici ulus-devletleri tasfiyeye giriştiği, bu rejimler yerine demokratik rejimleri geçirmeye çalıştığı ve ABD'nin bu planları Kürt halkını kazanmadan hayata geçiremeyeceği sonucunu çıkartıyor.

Şu an, politik arenada öne çıkan tartışmaları körükleyen ve gelişmeler hızlandıkça safları yeniden dizen durumun özeti bu. Ancak, planlar, niyetler, dile getirilen istekler, eğilimler gibi öznel etkenlerle kurulu bu durumu, dört ayağı üzerine oturtmak için, onu gerçek süreçlerle ve barındırdığı çelişkilerle beraber incelemek gerekir.

TÜRKİYE TEKELCİ EGEMENLİĞİNİN KABUSU

Türkiye'nin Ortadoğu'da operasyonel bir karşı-devrim üssü haline gelmesi için, Güney'deki federe Kürt devletiyle ilişkileri yoluna koymak zorunda olduğunu, daha önce de dile getirmiştik. Yine de Türkiye ölümden kaçarken, sıtmaya bile razı olamayacak denli endişeli. Bir kez sıtmaya tutuldu mu, bir daha nasıl ayağa kalkacağını düşünüyor. Tekelci sermayeye bu kâbusları yaşatan sorunlardan bir tanesi, Kerkük meselesidir. 2007 yılı sonbaharında Kerkük'ün nihai durumu belli olacak. Ve şimdiden görülüyor ki zengin petrol yataklarıyla dolu bu kent Barzani'nin Kürdistan federe devleti sınırlarına dahil olacak. Türkiye, bugün hamiliğini kabul edeceği bu devletin, yakın ve görünen bir gelecekte, masaya yumruğunu vurabilecek bir ekonomik güce ulaşacağını görüyor. Bu hafta içinde Irak'taki Türkmen partilerinin temsilcileri Ankara'da bir araya geldiler. Kerkük'ün paylaşılmasında açıkça iç savaş tehdidi yapan Türkmen partilerine kucak açan, onları MİT ve MHP aracılığıyla silahlandırıp eğiten bir Türkiye, nasıl olacak da Barzani'nin federe devletine dost ve müttefik bir güç haline gelecek? Türkiye Barzani'ye el uzatsa, Irak'taki Türkmenleri kaybedecek; onlar üzerinden yürüttüğü nüfus mücadelesinden vazgeçmiş olacak. ABD'nin planlarıyla Türkiye'nin gerçekliği, tam burada tren kazasına kurban gidiyor.

AYNI HAMAMIN ÇIPLAKLARI

Türkiye'yi ABD planlarıyla çelişkili duruma düşüren bir diğer olay, Suriye ve İran'a yönelik savaş tehditleridir. Türkiye, bu iki ülkenin köşeye sıkıştırılmasın-

da önemli bir role sahip. Bu ülkelere yönelik askeri operasyonların gerçek bir tehdit olarak algılanabilmesi için, Türkiye'den istenenler var. Yeni ABD üsleri, askeri yığınaklar, İran, Suriye hava sahasının gümrük geçişlerinin denetlenmesi ve gerektiğinde ambargoya hazır olmak... Lübnan halkı üzerinde siyonist vahşetin yaşandığı günlerde ortaya çıkan bir gelişme, Türkiye'den beklenenlerin küçük bir provası gibiydi. 38 gün süren siyonist katliam sırasında Türkiye, beş tane İran kargo uçağının yolunu kesti, inişe zorladı ve aramalar yaptı. Bir başka zamanda olsa, kolayca bir savaş nedeni sayılabilecek denli ciddi olan bu tavır, şimdilik İran tarafından sineye çekilmiş gibi. Ama bu tür işlerin bir de ağır faturaları oluyor.

Türkiye, enerji ihtiyacının çoğunu doğalgazdan sağlıyor. Ve bu doğalgazın yarısı İran'dan gelirken, diğer yarısı da şimdilik İran'a arka çıkmayı sürdüren Rusya'dan geliyor. Türkiye, hem Suriye hem de İran'la, dış ticaret alanında 10 milyar doların üzerinde bir ortaklığa sahip. Ve en önemlisi, ilhak edilmiş bir ülkeyi Suriye ve İran'la paylaşıyor. Bu üç ülke, çoğu zaman kendi çıkar çatışmalarını kolayca bir kenara koyup, Kürt halkının ezilmesi politikasında birbirlerine destek vermekten hiç geri durmadılar. Çünkü bu ülkelerden birinde Kürt halkının özgürlüğe adım atması, diğer ikisinin egemenliğini kökünden sarsar. Kürt halkının ezilmesi noktasında, kuyruklarından birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bu üç ülke, sırf ABD istiyor diye, ha deyince birbirinden kopamazlar. Koparlarsa, kendilerini asla güvende hissedemezler. Kuşku, endişe, karşısındakine güvensizlik, ilhakçı politikada birbirine yaslanan bu üç ülkeyi paranoyanın bataklığına sürükler. İlhakçı politikalarda tam ittifak, aynı zamanda ezilen bir ulusu diğeri aleyhine kullanma niyetlerini de denetleme imkânı sağlıyor. Eğer bu ittifak bozulursa, bu üç ülke için her şey tepe-taklak olur. Türkiye, böyle bir riski kolayca göze alamıyor.

Suriye ve İran başta olmak üzere, Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin bir kılıcı haline gelmek, Türkiye'ye oldukça pahalıya patlar. Dış ticaret önemli oranda kayıp verecek, doğalgaza bağımlı enerji üretiminde korkunç sıkıntılar yaşanacak ve en önemlisi, Kürt halkını ilhak

altında tutmakta ortak olduğu iki değerli müttefikini kaybedecek. Bir tarafta ABD emperyalizmine göbekten bağımlılık, diğer tarafta bununla çelişen bölgesel çıkarları arasında sıkışıp kalan Türkiye tekeli egemenliği, kararsızlaşıyor, işi ağır-dan alıyor ya da çapsız pazarlıklara giriyor. Böylesi durumlarda emperyalizm, asıl efendinin kim olduğunu hatırlatmak için, en önemli kozunu oynamaktan çekinmiyor: Londra'yı mesken tutmuş uluslararası bankacılık devleri, döviz ve faiz hareketlerine karşı ileri derecede kırılğan hale gelmiş Türkiye ekonomisini şöyle bir sallayı veriyorlar. Lübnan'a siyonist İsrail'in ilk bombaları düşmeye başladığında, hariciye nazırının "bazı görüşmeler yapmak için" soluğu Londra'da alması bir tesadüf değil. İran kargo uçakları inmeye zorlandıkça, Tahtakale'de dolar düşüyor, borsa değer kazanıyordu.

HER DOST DOST DEĞİLDİR

UKH yöneticilerinin "ABD Kürtleri kazanmadan Ortadoğu projesini hayata geçiremez" sözleriyle ifade ettikleri yaklaşım, bu tabloda nereye oturuyor? UKH yöneticilerine bakılırsa ABD, bugüne kadar Ortadoğu'da hüküm sürmesine yardımcı olan dinci-gerici ve ulus-devletlerin artık çağın gereklerine karşılık veremediğini anlamış ve bu ülkelere değişimi dayatmıştır. Emperyalizmin, dünyadaki bütün gericiğin anası olduğuna dair katı gerçek, UKH'nin bu türden söylemlerinde bir kar topu gibi erise de, olaylar tersini kanıtıyor her zaman. Emperyalizmin kan, irin ve vahşet dolu 150 yıllık gerici-lik tarihini bir yana bıraksak bile, en son yaşanan siyonist İsrail'in Lübnan'da gerçekleştirdiği tüyler ürpertici katliamlar, "çağdaşlaştıran emperyalizm" söylemlerine en büyük darbedir.

Anlaşılan odur ki UKH'nin, ABD'nin işgaline yardımcı olmak karşılığında Barzani'nin kazandığı statüden gözleri kamaşmıştır. Sadece ulusal kurtuluşu hedefleyen hareketlerin çağımızda kaçınmadıkları bir kader bu; kendi ulusunun özgürlüğü için, aralanan her kapıdan içeri sızmak. Bir ulusal kurtuluş hareketini "neden yalnızca kendi ulusunuzun çıkarlarını düşünüyorsunuz?" diye suçlamak, pek akıllıca olmazdı. Fakat, en başta UKH'ni ve Kürt halkını, muhatap alma eğilimine girdikleri güçler hakkında, onların politik karakterleri hakkında uyararak da enternasyonalizmin bir gere-

ğidir.

Bugün Suriye ve İran'ı tecrit edebilmek ve bu iki ülkeyi emperyalist sermayeye tam teslimini sağlamak adına ABD, Barzani'nin federe devletinin varlığına ve bu devletle Türkiye'nin dostluk kurmasına ihtiyaç duyuyor. Ve bu durum, bölgenin ilhakçı devletleriyle hali hazırda savaştan Kürt halkına bir manevra imkânı sağlıyor. Nedir bu imkân? ABD'ye yüzünü dönmek ve ona, "Bana özgürlüğümü ver, ben de sana Suriye ve İran konusunda yardımcı olayım" demektir.

Ancak, meselenin püf noktası şudur: ABD'nin Ortadoğu'daki etkinlik savaşında, tecrit edip yönetimlerini teslim almaya çalıştığı Suriye ve İran'da, politik iktidar sermaye sınıfının ellerindedir; yani, emperyalizmle uzlaşmaz çelişiklere değil, tersine her zaman uzlaşabilecek çelişiklere sahip olan bir sınıftır. Nitekim bütün şantajlar, tehditler ve savaş nutuklarına rağmen, her iki ülkenin yöneticileri emperyalizmle uzlaşma belirtileri göstermiyorlar mı? Gösteriyorlar.

Suriye'yi ele alalım: Devlet başkanı Beşar Esad'ı emperyalizmle işbirliğine ve giderek tam teslimiyete dünden hazır. Ne var ki Suriye'nin iç politik dengeleri Beşar Esad'a bu fırsatı tanımıyor. Filistin, Lübnan ve siyonist İsrail'i arasındaki konumu nedeniyle Suriye, Arap ulusalcılığının hala etkin olduğu tek Arap devleti ve yine, İsrail'le resmen savaş halini devam ettiren tek Arap devleti. 1967 savaşından bu yana, ne İsrail'i resmen tanıdı ne de resmen barış yaptı. Bu politik ortam, Suriye'nin iç dengelerini, emperyalizmle tam işbirliğine uygun hale getirmeye engel oluyor. Beşar Esad bu yüzden zorlanıyor.

Fakat siyonist İsrail, Ağustos ayı içinde, Golan tepelerine dair Suriye ile görüşmeler yapabileceğini açıkladı. Suriye, işgal altındaki Golan tepelerini geri almak kaydıyla, siyonist İsrail'le barış masasına oturur. Ve bu durum, zaten altı iyice boşalmış olan Suriye'deki ulusalcılığın tek destek direğini söker atar. İsrail ile barış, Suriye'yi emperyalizmin rotasına tam olarak oturtur. Elbette ki, bütün bu dönüşümler, patırtısız-çatırtısız gelmeyecek. Ablukalar, savaş tehditleri, hatta askeri operasyonlar, işgal denemeleri, Suriye'nin iç dengelerinin bozulmasıyla açığa çıkacak çatışmalar, vs. bu dönüşümün muhtemel uğrakları olur. Ama, nihayetinde Suriye'nin egemen burjuva sınıfı, her

şeylerini kaybetmek yerine, emperyalizmin işbirlikçisi olmayı tercih edeceklerdir.

Aynı durum İran için de geçerli. Tek farkla: İran'ın tekeli molla rejimi, Suriye'den daha güçlü pazarlık kozlarına sahip. Bu güçlü kozlar, İran'ın tekeli sermayeye dayanan molla rejimine, emperyalist dünya ile uzlaşmasını, kendi çıkarlarını daha fazla gözetecek şekilde düzenlemek etmek yolunda yardımcı oluyor. Cumhurbaşkanı olan Ahmedinecad'ın hamasi nutuklarına pek değer verenler var. Özellikle sol çevrelerde. Oysa onlara, uluslararası politikada hamasi nutuklar, havada uçan tehdit dolu laflara değil, gerçekte ne olup bittiğine bakmalarını öneririz. Siyonist İsrail, Lübnan'da son yılların en vahşi katliamını gerçekleştiren ve bir çok emperyalist-kapitalist ülke bu katliama azgınca destek çıkarken, İran kılını kıpırdatmadı. Tek bir petrol vanasını kısmadı, en azından Chavez gibi diplomatik ilişkileri kesebilirdi, buna bile girişmedi. Tekeli sermayeye dayanan İran'ın molla rejimi, böyle davranarak, en kritik anlarda sermaye dünyasının yanında yer alabileceğinin kanıtını sundu.

Bütün bunlar, gerek Suriye gerek İran'daki egemen burjuvaların, eninde sonunda aynı kumaştan dokundukları emperyalist dünya ile uzlaşacaklarını gösterir. ABD'nin Ortadoğu'da varmaya çalıştığı tek hedef budur: Bölgenin bütün burjuva güçlerini tam ilhak temelinde kendisine bağımlı hale getirmek. Bu gerçekleştiğinde, emperyalist ABD, petrol vanalarını tutan İran tekellerini, Suriye burjuvalarını ve öteden beri köklü bağımlılık ilişkilerine sahip Türk tekeli sermayesini mi kendisine ittifak yapar; yoksa uzun yıllarını gerici-ilhakçı rejimlere karşı savaş içinde geçirmiş olan, özgürlük ve demokrasi özlemleri dipdiri ayakta olan ama sermaye gücünden yoksun Kürt halkını mı?

Bu nedenlerden dolayı, "ABD Kürtleri kazanmadan Ortadoğu projesini hayata geçiremez" fikri, yanlıştır. Tersine, ABD Ortadoğu'da kendi hedeflerine ulaştığında bunun en büyük kurbanı, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi özlemleri olacaktır. Kürt halkının özgürlük sorunu, stratejik bir sorundur. Güncel ve geçici dengeleri değil, bu dengeleri oluşturan güçlerin temel karakterini ve bu temellerin onları hangi tutumlara sürükleyeceğini göz önünde bulundurmayı gerektirir. □

17. YILINDA DENİZLERİN YOLUNDA LENİNİST SAFLARA

İç savaşın içerisinde geçirdiği 16 mücadele, kavga ve savaş yılını geride bırakan proletaryanın devrimci sınıf partisi, 17. mücadele yılında.

Leninist Parti, devrimci durumla birlikte doğdu. Zengin bir mücadele tarihine, deneyim ve birikimine sahip olan Leninist Parti, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının kurduğu THKO'dan günümüze kadar yaratılan tüm devrimci değerlere sahip çıkmaktadır.

Leninist Parti, 16 yıldır sınıflar mücadelesinin en ön saflarında burjuvaziyle yürüttüğü dışa dış mücadele, yerleşik düşünce kalıplarını kırma yeteneği, devrim, iktidar ve komünizm konusundaki ısrarıyla "Denizlerin Partisi" olduğunu kanıtladı. Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının otuz beş yıl önce burjuvaziye, her türlü uzlaşmacılığa, parlamentarizme, legalizme ve reformizme karşı başlattıkları savaşın bayrağı,

şimdi Leninist Parti'nin ellerinde. İç savaşın çetin koşulları içinde çelikleşen Denizlerin yoldaşları Leninistler şimdi 17. kavga yılında.

Bizler, Leninistler olarak Leninist Parti'nin 17. mücadele yılını, gerçekleştirdiğimiz bir eylemle selamladık. Meşaleli yürüyüş şeklinde gerçekleştirdiğimiz eylem, 1 Eylül akşamı 20.30'da Heykel Park'ta, üzerinde "17. Yılında Denizlerin Yolunda Leninist Saflara / Leninistler" imzalı pankartın açılması ve meşalelerin yakılmasıyla başladı. Ve ardından Gazi Mahallesi sokaklarında Leninistlerin şiarları yakıldı; "17. Yılında Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Zindanlar Yıkılın Tutuklulara Özgürlük" Daha sonra sloganlarımızla yürüyüşe geçtik. Tüm yüreğimiz ve bilincimizle haykırdığımız sloganlarımız Gazi halkı tarafından alkışlarla desteklendi ve o sırada pek çok kişi yürüyüş kortejine katıldı.

Yürüyüş boyunca üzerinde "17. Yılında Leninist Saflara", "17. Yılında Şan Olsun Leninist Parti'ye" yazan kuşlamalar yaptık. Heykel Park'tan sloganlarla Dört-yol'a oradan da Eski Karakol durağına yürüdük ve orada eylemimizi sloganlarımızla sonlandırdık.

Aynı anda yolların molotoflanarak kesildiği görüldü ve "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "17. Yılında Şan Olsun Partimiz TKEP/Leniniste", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Yaşasın Leninist Gerilla Birlikleri" sloganları duyuldu.

İstanbul'dan Leninistler

Emperyalist-kapitalist sistemin, tüm dünya emekçi halklarını kan denizinde boğmaya çalıştığı bir süreçte, yeni bir "1 Eylül Dünya Barış Günü" daha yaşandı. Her yanda savaşlar sürerken, emekçi halklar, dünyanın barışa ne kadar ihtiyacı olduğunu dile getirmek ve savaşlar bitsin demek için alanlardaydı.

Biz de Mücadele Birliği Platformu olarak, dünya halklarının barışa kavuşabilmesi için emperyalist-kapitalist sistemin yıkılması gerektiğini anlatan şiarlarımızla 3 Eylül Pazar günü Abide-i Hürriyet Meydanı'nda düzenlenen "Barış Mitingi"nde yerimizi aldık.

Alanı dolduranların çoğunluğu, elbette on yıllardır süren savaşta oğullarını-kızlarını kaybetmiş, özgürlük için onları kendi elleriyle savaşmaya göndermiş olan Kürt halkıydı. Geleneksel kıyafetleriyle anaları, kesk-ü soru zerli genç kızları ve militan gençleriyle alanda toplanan Kürt halkını biz de sık sık "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm" sloganlarıyla selamlıyorduk.

"Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş", "Kahrolsun Emperyalizmin Yeşil Kuşağı" dövizlerimiz, Küba bayraklarımız ve Ayışığı Sanat Merkezi tarafından hazırlanmış olan İsrail'in Filistin ve Lübnan'da yaptığı katliamları anlatan resim sergimizle birlikte Perpa önünde toplanarak Abide-i Hürriyet Meydanı'na doğru yürümeye başladık. Sloganlarımızla arama noktasından geçtikten sonra bizi "Dünyada Barış Kapitalizme Karşı Savaş" pankartı taşıyan, Filistin bayrakları ve kızıl bayraklarla donanmış bekleyen kortejimize katıldık.

Artık iyileşen ve tüm emperyalist katilleri hayal kırıklığına uğratan Fidel Castro'ya da Yalnız olmadığını açtığımız dövizlerimizle ve resimleriyle de dile getirdik: "Viva Fidel Viva Sosya-

BARİŞ İÇİN DEVRİM DEVİRİM İÇİN SAVAŞ

lizm"!

"Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş", "Savra Savra Hatta Nasr", "Savaşan Halklar Kazanacak", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Denizlerin Yolunda Leninist Saf-lara", "17. Yılında Leninist Saflara" sloganlarıyla miting alanına yürüdük. Binlerce kişinin toplandığı miting alanının çevresi polis panzerleri ve çevik kuvvet polisleriyle çevriliydi. Konuşmalar yapılırken ve konser esnasında, alanda sloganlar susmuyordu. Kitlelerin coşkusundan korkan burjuvazi, çıkar yolu polisin bir gencin elindeki Öcalan resmini bahane gösterek saldırmada buldu. Genci gözaltına almaya çalışan polis, etrafta ki kitleye de saldırma tehdidinde bulununca kitle canlandı ve atılan sloganların sesi daha bir gürleşti. Biz de "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganları atmaya başladık. İstanbul Emniyet Müdürünün baskılarıyla miting yarda kesen tertip komitesi de polis tarafından gözaltına alındı. Miting dağılırken, eylemciler dönüş güzergahı üzerinde pek çok yere gaz bombası atılmış olduğunu görürler. Ortada fiili bir polis saldırısı olmadan biber gazı ile karşılaşan pek çok kişi fenalaşarak hastaneye kaldırıldı.

Miting dağılırken kitlenin arkasından panzerler ve kalkanları ile yürüyen polisler, Okmeydanı Köprüsü'nün ayağında baz bombası atmaya ve ateş açmaya başladı. Gaz bombalarını eylemcilerin dağıldığı yön olan Okmeydanı'na doğru mahalle içlerine doğru atan polisler, 4 kişinin yaralanmasına neden olurken, pek çok kişi de biber gazından fenalaşarak hastaneye kaldırıldılar.

**FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!
BARİŞ İÇİN DEVRİM DEVRİM İÇİN SAVAŞ!**

KÂRLÂR LONDRA'YA ZARARLAR EMEKÇİLERE

Mayıs-Haziran ayları içerisinde Türk Lirası %36 oranında değer kaybetti, borsa düştü, döviz fırladı, faizler arttı... Nokta... Peki ama, ne bankada parası, ne borsada hissesi, ne de cebinde döviz olan bir emekçi, "Bütün bunlardan bana ne?" dediğinde, haklı değil mi?

Bir emekçinin, eğer işsizse cinnetin eşiğine gelmemek; çalışabilen şanslılarsa işini kaybetmemek (gerçek ücret artışlarına dair beklentiler uzak bir serap gibi şimdi); emekliyse maaş kuyruğunda ölmek gibi acil-yaşamsal sorunları varken, ne borsa-döviz-faiz felan feşmekana bakar, ne de tepedekilerin kendi aralarında tutuştuğu kavgalara. "Aşağıdakiler" ve "yukarıdakiler" arasında uçurum, yalnızca ekonomik pastadan alınan payların büyüklüğünden ibaret değil. İki sınıf arasında bütün köprüler neredeyse tamamen bombalanmış durumda.

Tekelci sermaye, gelecek korkusunun pençesine öylesine düşmüş ki, günü kurtarmaktan başka hiçbir şeyi gözü görmüyor. Emekçi sınıflar ise, geleceğin daha güzel olacağına dair son umut kırıntılarını çoktan yitirdiler. Böyle bir ortamda sermaye topluma egemen olamaz, kendi sorunlarını tüm toplumun sorunlarıymış gibi gösterme olanaklarını yitirir. Bütün büyük devrimlerin önünde durulmaz o muhteşem gücü, yöneten ve yönetilenlerin arasındaki en etkin ve esnek bağ olan ideolojik bağın kopmasıyla, zincirlerinden boşanır. Fransız Devrimi'nden hemen önce "Ekme yoksa pasta yesinler" diyen asiller ile, fındık üreticilerine "Bu benim sorunum değil" diyen sermaye yöneticileri, aynı tarihsel trajediye imza atıyorlar. Onlar için trajedi olan, bizim için bayramdır.

Emekçi sınıflar ile sermaye dünyası arasında bu denli kapanmaz bir uçurum varsa, döviz-borsa-faiz hareketlerinin bir emekçiyi hemen hiç ilgilendirmemesi neden tuhaf görünsün? Buna rağmen, döviz-borsa-faiz üçgeninin emekçi sınıflar etrafında nasıl bir çember oluşturduğunu, bu çemberin her hareketinden emekçi sınıfların yaşamlarının nasıl darmadağın olduğunu göstermekte yarar var. Bu sayede, tekelci burjuvazinin topluma egemen olma imkanlarının nasıl hızla eridiğini; burjuva siyasetin geleneksel söylemlerinin ve tepkilerinin hangi yönde değiştiğini ve emekçi sınıfların içinde yaşadıkları felaketin tüm toplumu hangi hızla devrime sürüklediğini kavramak mümkün olacak.

Borç Sağlığı Bozar

Ömek çarpıcı.. Mayıs ayı içindeki Türk Lirasının değer kaybı, henüz %20'ler düzeyindeydi. Bu değer kaybının, devletin kamu maliyesi üzerine getirdiği ek yük, 4.5 milyar YTL'ye ulaşmıştı. Bu hesaba bize cumhuriyet gazetesinde açıklayan Prof. Erinç Yeldan, şöyle diyor;

"Ne ilginçtir ki, söz konusu 4.5 milyar YTL'lik maliyet rakamı, IMF heyetinin geçen hafta içerisinde tamamlanmış olduğu ziyarette, bütçede sağlık harcamalarından kesinti yapılarak, üçüncü ve dördüncü gözden geçirme bağlamında alınmasını istediği ek tasarruf miktarına denk düşmektedir" (31.05.05)

Hazinedeki alacakları peşinde koşanlar, yurt içinde üç-beş banka ile merkezlerini Londra'ya kurmuş olan uluslararası dev mali-sermaye gruplarıdır. IMF, Londra'dan aldığı talimatla Türkiye'ye geliyor ve bu bir kaç bankacının artan alacaklarını tahsil etmek için devlete "sağlık harcamalarını hemen kıs" diyor. IMF'nin bir dediği iki olmuyor. Hükümet hemen "sağlıkta tasarruf tedbirleri"ni uygulamaya sokuyor.

Bu kesintiler birçok kalemden oluşuyor. Devlet, 100 tane ilaçtan desteğini çekiyor. Bundan böyle sigorta primini sonuna kadar ödeyen işçi yada yeşil kartlı, listeye alınan yüz ilacın parasının tamamını kendisi ödeyecek. Tekelci basın, bu akıl almaz uygulamayı topluma yutturabilmek için, listedeki ilaçlardan obeziteye dair olanları öne çıkararak, kendi misyonunu yerine getiriyor. Oysa, ödeme listesi dışına çıkarılanlar arasında öksürük şurupları, çocukların gelişim bozukluklarını gideren vitamin hapları ve daha niceleleri var.

Ama iş burada bitmedi. Kanser ya da bağışıklık bozumu gibi uzun tedavi süreci gerektiren ölümcül hastalıkların oldukça pahalı olan ilaçları, birden bire eczanelerde bulunmamaya başladı. Bakanlığın bu ilaçlar için ithalat izni vermediği, gerekli belgeler çıkarmadığı için ilaçların depolarda beklediği anlaşıldı. Bu da bir çeşit, "tasarruf" önlemiydi. İlaç parası ödemekten kurtulmak için sadece liste açıklamak yetmiyordu, bir yandan da bazı ilaçların fiilen kullanımını engellemek gerekiyordu. Yaşamayı bu ilaçlara bağımlı binlerce ölümcül hasta mı? Londra'da üstlenmiş üç-beş bankacının yanında, bu insanların lafı mı olur?

"Sağlıkta tasarruf" önlemleri bunlarla sınırlı kalmadı. Sağlık bakanlığı tüm hastanelere, tedavi işlemleri için harcanan paraya sınırlamalar getirdiğini duyurdu. Hastalıkların teşhis ve tedavileri için kullanılan röntgen filmi, MR, tomografi, laboratuvar tahlilleri vb., ya devletin açıkladığı maliyet kadar yapılacak, yada hastanelerin "döner-sermayesi"nden karşılanacak. Döner-sermayenin sağladığı ek gelire biraz olsun nefes alan sağlık emekçisine son derece tehlikeli bir ahklaki ikilem sunuluyor. Ya kendi geçiminden vazgeç, ya da hastanı tomografiye vs. gönderme. En iyisi, her gelene iki aspirin yaz.

Üzücü ve trajik bir son haber, Çorum'dan geldi. Kırım-Kongo hastasından kan alırken iğneyi kendine yanlışlıkla batıran hemşire öldü. Çünkü, onu bu durumlardan koruyacak eldiveni yoktu. Çünkü plastik eldivenler de "tasarruf" paketleri içinde sayılıyordu.

Sağlık sistemini tarumar eden bu uygulamalar yeni değil. Bir avuç bankacının borsa-döviz-faiz çemberinde kurdukları saadet zincirinin kopmaması için atılan her adım, sağlık hizmetlerini bir sistem olmaktan çoktan çıkarmıştı. Onyılların birikimi ve deneyimi ile oluşturulmuş, son derece karmaşık ve birbirine sıkı sıkıya bağlı düzenlemeler ve tedbirler çemberinden oluşan sağlık sistemi içinden küçük bir parçanın çıkmasıyla bile darmadağın olabilecek bir yapıdır. Yine IMF tavsiyeleriyle, bundan bir kaç yıl önce veterinerlik hizmetleri rafa kaldırılmıştı. İşte sonuçları: Kuş gribi, brucella, şarbon ve nihayet kırım-kongo kanamalı ateşi gibi hayvanlardan insana geçen, oysa etkin veterinerlik faaliyetleriyle on yıllar boyunca hemen hiç görülmemiş daha nice hastalık, şimdi toplumu tehdit edecek ölçüde yaygınlık kazanmaya başladı.

Nüfusun % 70'inin kentlerde iç içe yaşadığı, aynı otobüse tıkkış tıkkış bindiği, Kars'ta satılan bir koyunun ertesi gün İzmir'de sofraya konduğu, kısacası emekçilerin tümünün bir şekilde iç içe, yan yana,

zincirin halkaları gibi arka arkaya yaşadığı bir toplumda, sağlık sisteminin yapısını bozan en küçük uygulama, bedelini emekçi sınıfların ödediği bir felaket halini alır. Şimdi bu felaket yaşanıyor. Her gün daha kötüsüyle karşımıza çıkacak.

Hegemonyanın Diğer Araçlarında Durum

Borsa-döviz-faiz çemberinin her daralışında, tekeli sermayenin toplumsal dokuyu nasıl paramparça etmek zorunda kaldığını, sağlık sisteminden örneklerle açıkladık. Diğer alanlarda da durum farklı değil. Burjuva toplumun kendini yeniden ürettiği en önemli alanlardan biri olan eğitim, sağlık sistemiyle aynı kaderi paylaşıyor. Bu topraklarda eğitim sistemin yıllardır öylesine bozdu ki, daha fazla nasıl bozulur, bilinmez. Ama sonuç ortada: Temizlenmeyen ve ısıtılmayan sınıflar, ataması bir türlü yapılmayan ve okul tatillerinde maasızlığa zorlanan öğretmenler ve bütün bunların sonucunda her yıl okuldan soğuyan binlerce gencin sokak çocuğu haline gelişi, hırsızlık ve uyuşturucunun tuzaklarına düşmesi...

Adanalı bir tekel işçisi "*Kendimden geçerim, ama çocuğumun geleceğiyle oynamaya kalkarlara dünyayı dar ederim*" diyordu. Sınıflar olarak kendi geleceğini, yani çocuklarına karşı, bu denli duyarlı olan bir proletaryanın, eğitim sisteminin darmadağın olmasıyla kendi çocuklarını bekleyen tehlikeleri bilmesi gerekiyor.

Borsa-döviz-faiz çemberinin yıkıma uğrattığı bir diğer önemli alan tarımdır. Üstelik, tarımdaki çöküş olağanüstü bir hızla yaşanıyor. Sadece son bir yıl içinde tarımsal üretimi bırakıp geleceğini kentlerde aramaya çıkanların sayısı neredeyse 1.5 milyon. Kızların topraksızları ve yoksulları, çoktandır kentleri mesken eylemişlerdi. Bu yeni gelenler ise, daha düne kadar tarlasında pamuk, tütün, fındık vs. ekip satan küçük üreticiler. Bu nedenle, 1.5 milyon rakamı, tarımsal üretimin çöküşünün ifadesidir.

Eğer bir ülkede emekçiler en çok eğitim, sağlık ve tarım bakanını protesto etmeye başlamışlarsa, orada burjuvazinin egemen olma şansı kalmamış demektir. Çünkü, diğerleri yanında bu üç alan, burjuvazinin emekçi sınıflar üzerindeki hegemonyasını sağlayan en önemli üç düzendir. Emekçi sınıflar, özellikle sağlık ve eğitime dair, onlarca yıllık mücadelelerle bir çok hak elde ettiler. Ve, elde edilen her hak, burjuva egemenliği daha sağlam zeminlere oturttu. Eğitim, sağlık ve gıda ihtiyacına yönelik tarıma dair devlet düzenlemeleri olmasaydı, emekçi sınıflar burjuva sisteme karşı çoktan ayaklanırlar ve onu devirirlerdi. Bu alanlara yönelik düzenlemeler emekçi sınıfları sitem içinde tutan toplumsal dokular yaratıyordu. Şimdi, Londra'yı mesken tutmuş bir avuç bankacı sayesinde bir toplumsal doku, bir daha tamiri uzun yıllar mümkün olmayacak denli darmadağın edilmiş durumda.

Burjuvazi için geriye yalnızca çıplak zor kalıyor.

Sermaye Bindiği Dalı Kesiyor

Tekeli sermaye ve onun politik temsilcilerinin gözü borsa-döviz-faiz çemberinden öteyi görmez, hatta umursamaz haldeyken; bu durum sadece emekçi sınıflar üzerindeki hege-

monyayı sıfır noktasına taşımakla kalmıyor; aynı zamanda tekellilik kendi temelini yıkarak altını boşaltıyor. Öyle ki, her kıpırdanış, tepede büyük sarsıntılar yaratıyor.

Tekeli güçler, kendi egemenliklerini emekçi sınıflar arasında yaygınlaştıran, daha yaygın ama daha küçük sermaye gruplarını gözden çıkarmış durumda. Bu türden küçük sermaye gruplarının en çok toplandığı alan, tekstil ve hazır giyim imalatıdır. Son üç-dört yıl, tekstil sektörünün mezarını daha derin kazmakla geçmişti. Şimdi üzerine toprak atılıyor.

Londra'yı mesken tutmuş mali-sermayenin büyük baronları, tüm dünyaya ellerindeki fazlalık paraları pompalarken, en başta bağımlı ülkelerin bu fazlalık paraları borç olarak emmesini sağladılar. Bağımlı ülkelere "sıcak para" adıyla giren bu fazlalık sermayeler, döviz fiyatlarını aşağı doğru çekerken, yerli paraların fiyatlarını yükseltti. Bu gelişmeden olumsuz etkilenenlerin başında, ihracata yüklenen sektörler geliyordu. Türkiye'nin "ihracat şampiyonu" tekstil ve hazır giyim imalatı, son üç yıldır yaprak dökümü yaşamaya başladı. Oysa tekstil sektörünün ayakta kalması, burjuva egemenliğin devamı için önemli görünüyor. Bir tekstil patronunun: "Biz varoşların emniyet sübabıyız, biz olmazsak oralarda toplumsal patlama meydana gelir" sözleri durumu açıklıyor.

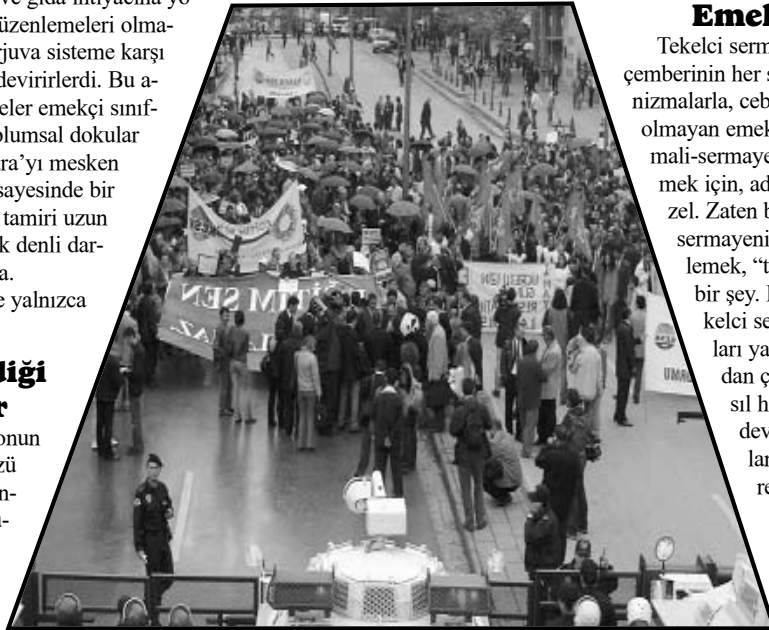
Ancak tekeli sermaye, bağımlı ve içinde debelendiği kriz nedeniyle, kendi egemenlik koşullarını korumak ve devam ettirmekten aciz. Geçen Mart ayında, tekstil ve hazır giyim sektörünün patronları, hükümetle bir görüşme yaptılar. Aylar süren yakanışlar, tehditler ve çağrılardan sonra, nihayet sektörün sorunlarının konuşulduğu bu toplantıdan, hiçbir sonuç çıkmadı. Dahası, bu toplantıya dahil olan hazır giyimciler, bir tiyatro oyununun bir parçası haline getirildiklerinden şikayet ettiler.

Tekstil ve hazır giyim imalatı, adeta gözden çıkarılmış gibi. Bu durumu gören bankalar, tekstil ve hazır giyim şirketlerine verdikleri krediyi iyiden iyie kestiler. Böylece tekeli sermaye, emekçilerle kendisi arasındaki önemli bir volan kayışını daha kopartmış oluyor. Başka bir tekstil patronu; "*Bence 2006 yılında, tekstil sektöründe işten çıkarılanların başlatacağı sosyal bir kriz olacak*" derken, bu volan kayışının kopması, bu emniyet sübabının patlaması durumunda sermaye egemenliğinin neyle karşılaşacağına işaret ediyor.

Tekellere Kıyak Emekçiye Yıkım

Tekeli sermaye iktidarı, borsa-döviz-faiz çemberinin her sıkıştırmasını, işte bu mekanizmalarla, cebinde döviz, hissesi, mevduatı olmayan emekçilere ödetirken, Uluslararası mali-sermayenin karlarını göz ardı edebilmek için, adeta çırpınıyor. Aman ne güzel. Zaten böyle davranmasaydı, tekeli sermayenin iktidarı olmazdı. Bunu söylemek, "top yuvarlaktır" demek gibi bir şey. Fakat burada önemli olan, tekeli sermaye iktidarının, bütün bunları yaparken, şu an varolan yıkımdan çok daha büyük bir yıkımı nasıl hazırladığını ve bu durumun devrimci sınıf için nasıl büyük olanaklar açtığını görmektir. Görelim:

Mayıs-Haziran'da etkisini sürdüren devalüasyonla birlikte hükümet, bono-tahvil ve diğer finansal işlemlerden %15 stopaj vergisi al-

mayı öngören kararını hemen iptal etti. Bu yolla, anında, mali-sermaye ve işbirlikçilerine %15 daha kar sağlama olanağı doğdu. Şirketlerin ödemekle yükümlü oldukları kurumlar vergisi düşürülürken, büyük para spekülâtorlerinin elde ettikleri karlar gerçekleşsin diye Merkez Bankası elindeki dövizleri sattı. Merkez Bankası, bu amaçla, yalnızca 2005 yılı içinde 22 milyon doları elinden çıkarmıştı.

Tekelci sermaye, bir yandan bütçe gelirlerini düşüren uygulamalara giderken, diğer yandan ülkeye daha çok ve daha büyük miktarlarda "sıcak para" girmesi için herşeyi yaptı. Londra'daki büyük fon ve banka yöneticilerinin alkışlarını aldı. Çünkü Mayıs-Haziran devalüasyonunda ortaya çıkan durum, görünenden öte bir ciddiyete sahipti. Türkiye adeta yol ayrımındaydı. Ya, "ben bu borçları ödeyemem" diyecek ya da daha fazla borç, daha fazla yük alma yönünde harekete geçecekti. Birinci yol, yalnızca borsa-döviz-faiz çemberindeki saadet zincirini kopartmayacak, aynı zamanda sermaye egemenleri arasındaki süre giden kavgada güç dengelerinin alt üst olmasını da getirecekti. Tekelci sermaye için, ikinci yol bir zorunluluktu.

Ancak, bunu yaparken, gelecek dalgalanmalarda yaşanacak olan yıkımı da büyümüş oldu. Bu kez devletin maliyesi, 4,5 milyar YTL'lik ek borç yükünü, sağlık sistemini toprağa gömerek topluma aktarmayı seçti. Peki ya gelecek sefer? Faizi yükselmiş daha büyük bir borç yükü karşısına, daha zayıf bir bütçeyle çıkacak, tekelci egemenlik bu zararı toplumun üzerine hangi büyük yıkımla aktaracak? Memur maaşları mı ödenmeyecek, yoksa İstanbul'un tüm emekçi semtleri buldozlerle dümdüz edilip satışa mı çıkarılacak?

Politik Boşluğu Kim Dolduracak?

Her durumda, tekelci sermaye toplum üzerindeki tüm egemenlik araçlarını kendi eliyle yıkıyor. Bu yıkım, geleneksel burjuva politikasının ve politikacılarının tavırlarını değiştiriyor. Bir zamanlar, S.Demirel gibi burjuva politikacıları; "Benim işçim, benim köylüm" edebiyatıyla, hiçbir zaman tutulmayan bol vaatlerde bulunurlardı. Şimdiki hükümet, parasını alamayan üretici köylüye, "benim sorunun değil" diyor; bir türlü ataması yapılmayan öğretmen adaylarına "siz de öğretmen olmasaydınız" diyebiliyor. Tekelci burjuvazi, boş vaatlerden bile ürker duruma geldi.

Tekelci sermayenin politik temsilcileri borsa-döviz-faiz çemberiyle kuşatılmış durumda, gözleri bunlardan ötesini görmüyor. Bu üçlü çember iyi görüntü veriyorsa, Londra'dan alkış alıyorsa, gerisi artık onlar için hiç önemli değil. Bu durum, toplumda büyük bir politik boşluk yaratıyor. Tekelci partiler, bu büyük boşluğu, aslında emekçilerin hiç de ilgilenmediği sorunlarla; türban, cumhurbaşkanlığı, AB ve Kıbrıs gibi tartışmalarda bol bol atıp tutarak doldurdularını sanıyorlar. Milyonlarca işsiz ve işini kaybetme kabusu gören milyonlarca çalışan, tepedeki bu kayıkçı dövüşlerine bakıp, kendilerini iyiden iyiye düzenin dışında buluyor, gerçek sorunlarla hiç kimse ilgilenmediğini kavıyorlar.

Dönemin sorunu budur: Bu büyük politik boşluğu kimler dolduracak? Devrimin kaderi, bu boşluğun proletaryanın devrimci sınıf partisi tarafından doldurulmasına bağlıdır. Şimdi, işsizliğin yok edilmesi, sağlık-egitim sisteminin yaşatılması ve tarımın ayakta kalabilmesinin, yalnızca devrime bağlı olduğunu haykırmamızın zamanı...□

PARTİ BAYRAĞI HER YERE HER EYLEME

Üçüncü dünya savaşının giderek yayıldığı şu devrim günlerinde, proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist 17. savaş yılına girdi.

Emperyalist-kapitalist sistem, içerisine girdiği sıçramalı çöküş sürecinden kurtulmayı, bu krizi atlattırmayı dünya işçi sınıfına, emekçiler ve devrimci ko-

münistlere saldırmakta buluyor.

Bu sistem içinde hiç bir zaman gerçek barış mümkün değildir. Gerçek barış ancak devrimden sonra yaşanabilir; gerçek barış sosyalizmle mümkündür. Bu nedenle, barış denilince akıllara proletaryayla burjuvazinin barış içinde yaşaması değil,

emperyalist-kapitalist sisteme karşı dünya barışı için savaşımız gelmelidir.

3 Eylül Pazar günü Çağlayan Meydanı'nda "Barış" mitingi gerçekleştirildi. Bizler de "Parti Bayrağı Her Yere Her Eyleme" şiarıyla yürüyen Leninistler olarak gerçekleştirilen mitingde parti bayrağımızı açıp, "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş" şiarını haykırarak partimizi 17. savaş yılında selamladık. Mitingde açtığımız parti bayrağımız dostun ve düşmanın dikkatini çekerken eylem boyunca attığımız "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "17. Yılında Denizlerin Yolunda TKEP/L Saflarına", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Yaşasın Leninist Gerilla Birlikleri" sloganlarımız ilgi odağı oldu ve halk sürekli olarak "Bakın kameralar şuradan çekiyor kendinize dikkat edin" diyerek bizlere sahip çıktı. Daha sonra gerçek barışın ancak verilen sınıfsal temelli savaşın sonunda kazanılan zaferle elde edileceğini ve partimiz TKEP/Leninist'in yolunun kesin kurtuluşa giden yol olduğunu haykırarak tüm emekçi kitleleri 17. yılında Leninist Parti bayrağı altında barış için savaşa çağırdık. Attığımız parti sloganlarımızla eylemimize son verdik.

**17. YILINDA ŞAN OLSUN
PARTİMİZ TKEP/LENİNİSTE!
17.YILINDA DENİZLERİN YOLUNDA
TKEP/L SAFLARINA!
THKO'DAN TKEP/L'YE TKEP/L'DEN ZAFERE!**

İstanbul'dan LENİNİSTLER

NOT: Elimize posta yoluyla ulaşan haberi, haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz

ORTADOĞU'NUN İŞGALİNE KARŞI BİRLEŞİK DEVRİM

“Türkiye'nin Lübnan'da oynayacak bir rolü var. Bunu gerçekleştirecek yetenekleri bulunuyor. Türkiye'nin bu görevi üstlenecek olmasından memnunum... Türkiye, uluslararası topluluğun sorumluluklarını ciddiye alan bir üyesi olduğunu gösterdi.” Bu sözler ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı'na ait. Bu sözler, Türkiye'nin Lübnan'da oynayacağı rolü yeterince açıklıyor. Bu rol, herhalde “Kızılay yardımlarının dağıtılması” şeklinde olmayacak. En azından, emperyalistlerin beklentilerinin ve Türkiye'ye biçtikleri rolün bu olmadığı anlaşılıyor. Türkiye'nin “Lübnan'a asker gönderme” kararından ABD'nin duyduğu büyük memnuniyet ancak “etekleri zil çalıyor” deyiminiyle tanımlanabilir.

Demek ki, “uluslararası topluluk” denen emperyalist kampa dahil olmanın belli bir yükümlülüğü var ve bu kampa dahil olmak isteyenler bu yükümlülüklerini yerine getirmekle mükellefler. Yani, amiyane tabirle öyle “üç kuruşa beş köfte” olmaz. Nedir bu yükümlülükler? En kısa tanımla, bunlara emperyalist çıkarları koruma sorumluluğu diyebiliriz. 1 Mart 2003 tezkeresini reddetmekle bu sorumluluklarını unutmuş gözükken Türk devleti, üç buçuk yıl sonra burnu sürtülmüş vaziyette, bu sorumluluklarını hatırladığını emperyalistlere göstermiş oldu. ABD'li yetkilinin küstahça sözlerinde 1 Mart Tezkeresinin reddi kararından duyulan “pişmanlık” mesajının alındığı ve kabul edildiği anlamı çok açık sırtıyor: *“Türkiye, uluslararası topluluğun sorumluluklarını ciddiye alan bir üyesi olduğunu gösterdi.”* Daha ne olsun!

İşe bir hatırlatmayla başlayalım: Geçmişte de söyledik, teknelci sermaye sınıfı ve onun politik temsilcileri 1 Mart Tezkeresini, oportünistlerin iddia ettikleri gibi, “güçlü halk muhalefeti” vb nedenlerle reddetmediler. Tarihi boyunca kritik anlarda hep korkak davranmış olan Türk burjuvazisi, geleceği belirsiz bir sürece katılmaktan korktuğu için tezkereyi reddetmişti. Mart Tezkeresi'nin reddi, şimdi emperyalistlere kendilerini affettirmek için ileri sürdükleri gibi, bir “yol kazası” da değildi. Sonuçta, Irak işgali sürecinde Türkiye, moda deyimle “uluslararası topluluk” denen emperyalist kampa “dahil olmanın” sorumluluklarını, emperyalistlerin kendisinden beklediği ölçüde ve çapta, yerine getirmeyerek özellikle ABD emperyalizminde bir hayal kırıklığına yol açmıştı. Irak'ın işgaline İncirlik Üssünü açarak, lojistik destek vererek katılmak ABD'yi tatmin etmemiştir.

Türkiye, emperyalist kampa karşı olan sorumluluklarını yerine getirmeyi “unutmuştu.” ABD, bu “unutkanlık”ı üç buçuk yıl boyunca izlediği politikayla, Türk subayların başına çuval geçirerek, Türk şirketlerinin Irak'taki faaliyetlerine kısıtlamalar getirerek; ve en önemlisi K.Kürdistan devrimine karşı Türkiye'de verdiği desteği azaltarak hatırlattı. Türk teknelci sermaye sınıfının ödediği fatura burun sürtecek ağırlıkta olmuştu. Üçbuçuk yıl sonra, teknelci sermaye sınıfı adına Başbakan, bir televizyon programında, şu sözlerle pişmanlığı itiraf ediyor: *“Keşke 1 Mart'ta Irak'a girseydik. Gitmeliydik. Gitmiş olsaydık bugünkü tablo olmazdı, bugün çok daha farklı bir tablo olurdu. Ben bunu açıkça söylüyorum. İnanaarak altını çizerek söylüyorum. Şu andaki olumsuz tablo bugün böyle olmayacaktı. Ben bunu savunuyorum, arkasındayım. Irak'ta bize verilecek bölge belli idi. Neresiydi, Kuzey Irak. Biz asker göndermedik. Peki asker göndermediğimiz halde şu anda bizim kaybımız yok mu? Amerika'dan sonra en çok kayıp bizim. İngilizlerden daha fazla kaybımız var. Kim bunlar? Şoförümüz, mühendisimiz, işçimiz, orada çalışanlar maalesef orada iki ateş arasında kalıyorlar”* Erdoğan, “Lübnan'a asker göndermesi konusunda içiniz rahat mı” sorusu üzerine, şöyle dedi: *“Sorumluluğun gereği yerine geliyorsa tabii ki rahat olursunuz. Biz şu anda böyle bir sorumluluğun gereğini yerine getirdik.”*

Başka söze gerek bırakmayacak açıklıkta konuşmuş Başbakan. Çok açık: birincisi, Başbakan bugünkü tabloyu “olumsuz” olarak değerlendiriyor; ikincisi, bu tablo ile 1 Mart Tezkeresinin reddi arasında doğrudan bir bağ kuruyor. Lübnan'a asker gönderme ve Ortadoğu'da üstlenilecek rol hakkında son derece önemli ip uçları içeren bir pişmanlık ifadesi.. Irak'a asker göndermemek çok “olumsuz” bir tablonun ortaya çıkmasına yol açmışsa yapılacak şey, Lübnan'a asker göndererek bunu telafi etmek. Türk teknelci sermaye sınıfı üç buçuk yıl önceki korkak davranışının bedelini ağır ödeyince Lübnan'a asker gönderme kararında bir an bile tereddüt etmedi. Muhabir “Lübnan Kararı”nı kastederek Başbakan'a “içiniz rahat mı” diye soruyor. Başbakan, ilginç bir yanıt veriyor: *“Sorumluluğun gereği”* bir karar olduğu için “içim rahat” diyor. Kime karşı duyulan bir sorumluluk bu? Şüphe yok ki, emperyalistlere karşı duyulan bir sorumluluk.

Buraya kadar yazılanlar “Lübnan Kararı”nın nedenlerini

bir ölçüde ortaya koyuyor. Ama hepsini değil. Sorunu bütün gerçek yönleriyle açıklığa kavuşturmak için tekeli sermaye sınıfının politikaları arkasında yatan bütün saikleri ortaya çıkarmak gerek. Buradaki en temel faktör Başbakan'ın sözünü ettiği "olumsuz tablo" ile emperyalist kampa karşı duyulan sorumluluk arasındaki ilişkide gizli. Önce "olumsuz tablo" ile kastın, iki ülkede yükselen birleşik devrim olduğunu belirtelim. Özellikle son iki yıldır Türkiye ve K.Kürdistan birleşik devrimi gözle görülür, elle tutulur biçimde hızlı bir yükseliş sürecine girdi. Türk Ordusunun "nur topu" gibi yeni Genelkurmay Başkanı bu durumu "Cumhuriyet döneminin en ağır bunalımından geçiyoruz" sözleriyle tanımladı. Onların "bunalım" dediği şey, birleşik devrimin kendisidir.

Tekelci sermaye sınıfı birleşik devrimi ezmek için iki yönlü bir politika izliyor. Birincisi, kendi cephe ve güçlerini yeniden organize etmeye dayanan politika; ikincisi, emperyalizmin tam desteğini almaya yönelik politika. Burjuva sınıfın iç savaşı kazanmak ve devrimi ezmek için aldığı önlemler iç savaşta yeni bir aşamaya geldiğinin işareti. Bu önlemlerin başında, Türk Ordusu'nun komuta kademesinin yenilenmesi geliyor. Eskiler "barışçıl-demokrat" oldukları için değil, ama yeniler katliam, baskı, terör politikalarını açtıktan ve pervasızca savundukları; dahası K.Kürdistan'da yakın geçmişte uygulanan kanlı politikaların doğrudan uygulayıcıları oldukları için bu atamalar iç savaşta yeni bir aşamaya geldiğine işaret ediyor. Burjuva basının da açıkça itiraf ettiği gibi, bu atamalar-düzenlemeler "iç politikada" daha sert ve kanlı bir dönemin işaretleridir.

Ortaya çıkan bütün olgular bu düşünceyi destekler niteliktedir. Yakın geçmişte K.Kürdistan'da sayısız katliamın, baskının, işkencenin, gözaltında kaybetmenin doğrudan sorumlusu olan Y.Büyükkanit, ayağının tozuyla geldiği Genelkurmay Başkanlığı'nda "öldürmek, boğmak, ezmek, hesap sormak" sözcüklerini ağızdan düşürmedi. Tekelci sermaye sınıfı, bu adamın şahsında yeni dönemde izleyeceği politika-ya uygun kadroyu bulmuş oldu. Tekelci sermaye sınıfı, ordunun başına bu kadroları geçirerek ve K.Kürdistan'a yüzbinlerce asker yığarak Kürt halkının özgürlük savaşını kan deryası içinde boğmak istediğini dünya aleme ilan etmiş durumda. Faşist devlet, dünyaya ilan edilen politikayı pratikte de uyguluyor. Diyarbakır ve Batman'da bir günde ondört çocuğun devlet güçleri tarafından öldürülmesi başka neyi anlatır! Faşist devlet, devrimi engellemek için, K.Kürdistan'da gerilla savaşının şiddetlendiği son iki yıldan bu yana, çocuk-kadın demeden katlederek, işkenceyle, terörle bütün bir halkı sindirme politikasına yeniden dönmüş durumda.

Ama bütün bunların yetmediğini görünce şimdi 90'lı yılların yöntemlerine dönüşün hazırlıklarını yapmaya başladı. Bunların ne olduğu herkesin malumu. Son bir ay içinde, geçmiş yıllarda emekli olmuş, geriye çekilmiş, beklemeye alınmış ne kadar katil itirafçı, Jitemci, işkenceci sürüsü vs. varsa hepsini Diyarbakır'a toplayarak eğitimden geçirmeye başlamış. Eğitimin içeriğinden söz etmeye gerek yok. Bu katiller sürüsüne, "meslekleri"nde unuttukları ayrıntıları; icra yeteneklerini artırmak için geçmişin deneyiminden çıkarılan dersleri anlatıyor olmalılar.

Birleşik devrimi boğma, engelleme politikasının Türkiye ayağı K.Kürdistan'a paralel bir seyir izliyor. Bir farkla ki, bu tarafta daha çok polis terörü, sivil faşistlerin linç girişimleri öne çıkıyor. Devrimci kitle eylemleri polis terörüyle dağıtılıyor, işçi eylemleri ya mahkeme kararı ya da polis-jandarma güçleri tarafından engelleniyor; devrimci öğrenci hareketi karşısında daima sivil faşist-polis ikilisini buluyor vb.

Ne var ki, tekeli sermaye sınıfının ve faşist devletin hiç bir politikası bu güne kadar birleşik devrimin gelişimini durdurmaya yetmedi. İki ülkenin birleşik devrimi "içerden" sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların ve oportünistlerin; dışardan bütün karşı devrim güçlerinin kuşatmasına rağmen kendine yol açmaya devam etti. Devrimin güçlü ilerleyişi ne uzlaşmak isteyenlerin uzlaşmasına ne de burjuva sınıfın manevra yapmasına olanak tanıyor. Tekelci sermaye sınıfı, çok iyi bildiği bir gerçeği bir kez daha hatırlamak zorunda kaldı: Emperyalizmin açık, kesin ve sınırsız desteği olmadan birleşik devrime karşı zafer kazanması mümkün değil. ABD emperyalizmi, 1 Mart Tezkeresinin reddinden sonra desteği azaltma politikası izleyerek Türk burjuvazisine şu gerçeği acı bir şekilde kavratmış: Benim açık, kesin ve sınırsız desteğim olmadan ne devrimi engelleyebilirsin ne de varlığını sürdürübilirsin. Güney Kürdistan'la ilişkileri ve UKH'ne karşı izlediği "ağırdan alan" politikalarla; hatta zaman zaman, UKH ile görüşmeler yaptığı izlenimi yaratarak bu mesajı etkili, deyim uygunsuz, burjuvazinin uykularını kaçırarak şekilde verdi.

1 Mart Tezkeresini, kükmeler eşliğinde reddeden aynı Meclisin Lübnan Tezkeresini süt dökmüş kedi uysallığıyla kabul etmesinin bütün gizi işte bu noktada yatıyor. Lübnan'a asker gönderme kararının önemi, burjuva basının yutturmaya çalıştığı gibi "seksensekiz yıl sonra Arap topraklarına Türk askerinin ayak basması"ndan ileri gelmiyor. Bunun bir önemi yok. Çünkü Türkiye o topraklarda artık emperyal bir devlet değil ama emperyalist devletlerin hizmetinde bir devlet olarak asker bulunduruyor. Lübnan'a asker gönderme kararının tarihi önemi şuradan ileri geliyor: Türk burjuvazisi bu kararla emperyalist devletlere "işgal dahil her türlü emrimize amadeyim" mesajını vermiş oldu. 1 Mart Tezkeresinden ağız yanmıştı, artık yoğun üfleterek yiyor.

Tekelci sermaye sınıfı, Meclise bu kararı aldırarak iki şeyi amaçladı. Birincisi ve en önemlisi iki ülkenin birleşik devrimine karşı emperyalistlerin tam ve sınırsız desteğini almak; ikincisi, Lübnan sofrasında emperyalistlerin tabaklarından arta kalacakları mideye indirmek. Ama bu "paralı askerliğin" bir bedeli de olacak. Türk askeri Lübnan'a açık ki, ne yol, su, elektrik işleri, ne çocuk bakıcılığı ne de yan gelip yatmak için gidiyor. Diğer işgal askerleri gibi, Türk askeri de Lübnan'a öncelikle İsrail'in güvenliğini sağlamak ve emperyalist devletlerin çıkarlarını korumak için gönderildi. Yani savaşa gönderildi. Ve savaş bütün yıkıcı sonuçlarını iki ülkenin emekçi halkları üzerinde hissettirecektir. Bunun yeni devrimci kitle eylemlerine, devrimin ilerleyişine yol açacağından kuşku yok. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Tarih, sadece üzerinde yaşadığımız topraklarda değil tüm dünya üzerinde en uzun süreli direnişlerden birine tanıklık ediyor. Büyük Ölüm Orucu savaşı, insanlığın umutlarının öldürülemeyeceğini, devrimin yenilemeyeceğini, devrimci tutsaklara asla başeğdirilemeyeceğini göstererek sürüyor.

Av. Behiç Aşçı, Şişli'deki direniş evinde eyleminin 153. gününde. Eriyen bedeni ve her geçen gün büyüyen kararlılığıyla insanlığa sesleniyor. Zindanlardaki zulüm ve işkencenin durması için yüreğiyle zulmün duvarlarını dövüyor.

Cengiz Soydaş Ölüm Orucu Ekibinden Uşak zinda-

nında Sevgi Saymaz ve Sincan zindanından Kâmil Karataş eylemlerinin 136. gününde, kararlılıkla yürümeye devam ediyorlar.

Adana'daki direniş evinde eylemini kararlılıkla sürdüren Gülcan Görüroğlu bugün 131. gününde. Tüm insanlığa devrimin gücünü göstererek yürüyüşüne devam ediyor.

Onlar, zaferin er ya da geç mutlaka kazanılacağına olan inançla, işçi ve emekçi sınıfların davasına bağlılıklarıyla direnmeye devam ediyorlar.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!

F TİPLERİNDE TUTSAKLARA SALDIRILAR SÜRÜYOR

Zindanlar, devrim ve karşı-devrimin kapışma alanlarından biri; olmaya devam ediyor. Tekirdağ F Tipi Cezaevinde de 7 Eylül günü devrimci tutsaklara yapılan saldırı bunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Tekirdağ F Tipi Zindanında Temmuz ayında bazı tutsaklar hastane dönüşü jandarmanın tehdit ve saldırısına maruz kalmıştı. Bu olay, tüm cezaevinde kapı dövme ile protesto edilmişti. Ancak yapılan suç duyurularına rağmen işkence yapanlara değil, durumu protesto edenlere cezalar verilmişti. Bu cezalar da protesto edilince tutsaklar yeni cezalarla sindirilmeye çalışıldı. Kapı dövme protestolarına aylarca görüş ve mektup cezaları verdiler ve bu yetmemiş olacak ki, 7 Eylül Perşembe günü, kapı dövme protestosu yapan tutsaklara gardiyanlar vahşice sal-

dırdılar. 1 Nolu F Tipi Cezaevi C-70 hücrelerinde bulunan leninist tutsaklar S.Serbülent Sürücü, Nurettin Temel ve Barış Cengiz'e, 15-20 gardiyan saldırıdır. Yere yatırıp tekme ve yumruklarla darp ederek işkence yapan gardiyanların bu saldırısı sonucu S.Serbülent Sürücü ve Barış Cengiz'in vücudunda darp, çizik, sıyrıklar oluşurken, 403 gün Ölüm Orucunda kalmış olan Nurettin Temel'in de kaburgasında kırık ve incinmeler oluşmuştur. Aldıkları darbelerden kaynaklı vücutlarının değişik yerlerinde ağrılar olan tutsaklar, doktora çıkıp bu durumu raporla belgelemek ve muayene olmak istediklerinde "revirde doktor olmadığı" gerekçesiyle geri çevrilmişlerdir. C-70'in dışında siyasi tutsakların bulunduğu bir çok hücreye de aynı şekilde saldırı yapılmıştır. Saldırının ardından havalandırma

kapılarının kapatıldığı bildiriliyor. Tutsaklar, bu saldırıların önümüzdeki günlerde de süreceğini tahmin ediyorlar.

Saldırıyla ilgili bir açıklama yapan leninist tutsaklar, bu olayların sorumlusunun birinci müdür Mustafa Dolunay olduğunu söylediler. Müdürün göreve geldiği zamandan bu yana siyasi tutuklulara karşı hasmane bir tutum takındığı ve kendilerini provoke etmeye çalıştığını; usulsüz ve düzmece gerekçelerle sürekli disiplin cezaları verdirdiğini ve emri altındaki görevlileri kendilerine saldırttığını dile getirdiler.

Bu tür saldırılar, hiçbir zaman devrimci tutsakları yıldırma, yıldıramayacaktır da biliyoruz ki, varılacak yere kan içinde varılacaktır; ve zafer, artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar tırmakla sökülüp kopartılacaktır!

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR
TESLİM ALINAMAZ!**

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

LENİNİST PARTİ'Yİ ANTEP'TEN SELAMLADIK

Proletaryanın devrimci sınıf partisi Leninist Parti'nin mücadelesinin 17. yılında olduğunu ve tüm işçi ve emekçileri, yoksul Kürt halkını Leninist Parti saflarına çağırarak için bir eylem yaptık. 7 Eylül Perşembe günü, Kürt halkının yoğun yaşadığı Vatan Mahallesi'ndeki Cengiz Topel Santrali bahçe duvarına "17. Yılında Leninist Saflara" yazılı "Leninistler" imzalı pankart asma eylemi yaptık. Sabah saat:07:00 sularında işçiler servis beklerken yapılan eylem işçilerin yoğun ilgisini çekti. Eylemin ardından gün boyunca polisler mahalleyi abluka altına aldılar.

17. YILINDA DENİZLERİN YOLUNDA LENİNİST SAFLARA

Antep'ten Leninistler

ANTEP'TE

PANKART ASMA EYLEMİ

Son dönemde barış söylemleri yine havada uçuyor. Özellikle 1 Eylül Dünya Barış Günüyle doruğuna ulaşan bu söylemlere karşı da mücadele etmek önemli görevlerimizden biridir. Bunca sömürü, acı ve

vahşetin yaşandığı günümüz koşullarında, egemen güçlerin dünya halklarına dayattığı savaş karşısında sadece savaşın son bulmasını istemek barışı savunmak değildir. Bu ezen ve ezilen, burjuvazi ve proletarya arasındaki çelişkilerin kapitalizm sınırları içerisinde uzlaşmasını istemekle aynı anlama geliyor.

Biz leninistler, barış sorununu bir devrim sorunu olarak görüyoruz. Devrimin de uluslararası sermayenin emekçi sınıflara karşı başlattığı savaşa karşılık devrimci savaşın yükseltilmesiyle sağlanabileceğini söylüyoruz.

Bu bilinci işçi ve emekçilere, yoksul Kürt halkına taşımak için, 7 Eylül Perşembe günü Antep'in tekstil atölyeleri ve fabrikalarının olduğu Ünalı semtinde Atatürk Lisesi karşısına Mücadele Birliği imzalı "Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş" yazılı bir pankart astık. Ana cadde üzerine astığımız pankart halkın yoğun ilgisini çekti. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına dayatılan bu barış politikalarının yanlışlığını ve kurtuluşun devrimde olduğunu bir kez daha gösterdik.

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ! BARIŞ İÇİN DEVRİM, DEVRİM İÇİN SAVAŞ

Antep Mücadele Birliği Platformu

BARIŞ İÇİN DEVRİM DEVİRİM İÇİN SAVAŞ

1 Eylül Dünya Barış günü, II. Emperyalist savaşın başlangıç günü olan 1 Eylül 1939 olarak Birleşmiş Milletlerce kabul edilmiştir.

Sömürünün, ezen ve ezilenin olduğu yerde, bir tek gün dahi savaşı geçmez. Bu savaşlar, gerek askeri, gerek ekonomik, gerek politik, gerekse sanatsal biçimlerle kendini gösterir. Kapitalizm göstermiştir ki, sistemin sürekliliği savaşı gerektirir ve aynı zamanda bu onun sonunu da getirir. Sadece 1 Eylül günü barış istemek, hergün binlerce insan öldürülürken bu lafazanlığı yapmak, kaldı ki barış günü olarak ilan ettikleri günde bile sadece kendi çıkarları için insanı hiçe sayarak öldürmek, yakmak, yıkmak, işkence yapmak, kendi amaçlarını gerçekleştirmek için kitleleri oyalamak, bu söylemin içini boşaltmaya çalışmaktır.

Emperyalist ülkelerdeki savaş-karşı hareketler dünyanın diğer bölgelerine kıyasla daha erken başlamış ve daha kitlesel olmuştur. Bu hareketler, esas olarak kendi hükümetlerinin –ABD, İngiltere ve İspanyadaki gibi- politikalarına, hatta bu politikalarından sadece savaşla ilgili olan kısmına karşı bir tepkiyi yansıtıyorlardı. Aynı hükümetlerin Irak'a karşı uyguladıkları, hiç de insani olmayan ambargo konusunda yıllardır sessiz kalıyorlardı ve bir on yıl daha bu sessizliği sürdürebilirlerdi. Diğer ülkelerdeki savaş-karşı hareket ise kendi hükümetleri gibi ABD ve İngiltere'nin Irak işgaline meydan okuyordu. Oysa kendi hükümetleri –Almanya ve Fransada olduğu gibi- savaşa karşı olmadıklarını sadece savaşın uluslararası hukuka uygun gerçekleşmesini istediklerini defalarca yinelemişlerdi. Bu durumda bazı Emperyalist Batılı hükümetler için bir tehlike oluşturan savaş-karşı hareketin egemenler için benzeri bir tehdit yaratması söz konusu değildi. Eğer işler yolunda gitmezse bir kaç bakan ya da topyekün hükümet kamuoyunun önüne atılarak bu durum geçitirilebilirdi. Nitekim Irak işgalinin, daha ilk haftasına gelindiğinde Irak Ordusunun direnişi, savaşın mimarlarından ABD Savunma Bakanlığı baş danışmanı, Richard Perle'nin istifaya zorlanmasına neden olmuştur. Bir kez daha sorun yaşanması durumunda ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeldin başının yeneceğine kesin gözüyle bakılmaktaydı. Kitlesel tepkilere karşı bakan ve hükümetlerin istifası bir tür toplumsal basıncın düşürülmesi operasyonlarına dönüşmekte, bir sonraki hükümet seleflerinin izinden yürümektedir. Ayrıca bu ülkelerdeki savaş-karşı hareket savaşın başlamasıyla birlikte güç kaybetmiş, savaş hükümetlerine yönelik kamuoyu desteği artmıştır.

Bu anlamda savaş-karşı bir hareketten çok, işgalci

ABD'ye karşı savaşmaya yeminli, henüz yönünü ve önderliğini bulamamış kendiliğinden bir hareketten söz edebiliriz. Savaşın başlamasıyla birlikte İtalya'da yüz bin ve diğer kentlerinde on binlerce kişi protesto gösterilerinde bulunurken televizyonların savaş özel programları yapmasına rağmen, reyting raporları İtalyanların Biri Bizi Gözetliyor'u izlemeyi yeğlediğini gösteriyordu. Savaş-karşı hareketin Irak Savaşını da engelleyememesi, hareketin düzen içi olma niteliğinden ve kitlelerin hareket içinde yer almalarının farklı nedenlere dayanmasından ve kitlelere doğru

politikalar sunulmadığı içindir ki önderlik sorunundan kaynaklanmaktadır.

Amerika'daki gösterilerde yapılan gözlemlerde, "Barış Vatanseverdir" pankartlarının çokluğu dikkat çekiciydi. 1991'deki Körfez Savaşını gerekli bulan rahip Jesse Jackson bu kez savaşı gereksiz bulmaktaydı. Demokratik Partiye güvenini yitirmiş olan kitle, daha çok liberallerin örgütlülüğünün sonucuydu. Sendikalar, kiliseler, çeşitli yardım kuruluşları diğer bileşenlerdi. Tabii hayatında ilk kez bir gösteriye katılan bireyler de. ABD'de daha çok radikal grupların ve öğrencilerin benimsediği Petrol İçin Kana ve Savaşa Hayır sloganı İngiltere ve Avrupa'da da oldukça revaçta bir slogan olmuştur. Bu coğrafyada da savaş-karşı gösteriler geleneksel Savaş-Karşı Birlik, Savaşı Durdurun Koalisyonu türünden örgütler, sendikalar, partiler, kilise örgütleri tarafından örgütlenmişti. Sanatçılar, sporcular gibi popüler simalar fiili ve moral destek dışında hareketin önemli bir propaganda unsuru olarak cazibesini arttırdılar.

Batının silah zoruyla demokrasi götürmesi söylemleri, savaşı haklı göstermek için etkili olmuştur.

Kitlelerin çoğunluğu da savaşı gereksiz olarak değerlendirmekte ve barışa bir şans verilmesini dilemekteydiler. Yukarıda sözünü ettiğimiz azınlığın dışındaki kitlelerin ortak noktası, savaşın bir alternatifinin olduğu ve bu savaşı gereksiz görmeleiydi. Saddam Hüseyin gerçek bir diktatör ve zalim olabilirdi, fakat onu dize getirmek için Irak'a karşı on iki yıldır uygulanan ambargonun, çoğunluğu çocuk 1 milyonun üzerinde Iraklıların ölümüne neden olduğu biliniyordu. Yine de, savaş dışında çözümler bulunabilirdi. Ya da ABD-İngiltere koalisyonun savaş gerekçesi saydığı, Irak'ın elinde var olduğu iddia edilen kitle imha silahlarıyla ilgili sorun, 1 Eylül Dünya Barış Günü'nü ilan eden BM silah denetçilerine bir şans daha verilmesiyle aşılabilirdi. Savaşın kitlelerce meşru görülmemesinin bir diğer nedeni de bu konunun BM Güvenlik Konseyi tarafından bir karara bağlanmaması, hukuki statüden yoksun olmasıydı. Sonuç olarak tüm bu gerekçeler, Almanya, Fransa liderliğindeki sözüm ona savaş-karşı bloğun söylemlerinden sınırlı ve benimsenmiştir. Oysa bu blok hiç bir zaman savaşa karşı olduğunu beyan etmediği gibi savaş seçeneğini dışlamadığını da defalarca vurgulamıştır. Onlar sadece, ABD ve İngiltere önderliğindeki bir savaşın Irak'taki pazar paylarını azaltmasından endişelendikleri için seslerini yükseltmektedirler.

Üstelik savaş-karşı hareketler, Irak Savaşına gösterdikleri hassasiyeti İsrail'in Filistinlilere karşı elli beş yıldır sürdürdüğü

ve 11 Eylül'den sonra iyice pervasızlaşan katliamlara ve Kürtlerin kendi kaderini tayin etme mücadelesine karşı yürütülen savaşa karşı göstermemiş sessiz kalmışlardır. Sabra, Şatilla ve Halepçe asla hatırlanmamıştır.

Ayrıca, bugün Irak'ta savaşa karşı olan aynı kitle Afganistan'a yönelik ABD saldırısını hukuka uygun bulmuş ve desteklemiştir. Hiç bir kanıt olmadığı halde, Usame bin Ladin ve Talibanı 11 Eylül'ün sorumlusu olarak ilan ederek Afganistan'ı hedef alan ABD yönetiminin söylemine rıza gösterilmiş ve savaşa karşı çıkmamıştır. Oysa ne ABD şimdi Irak'a karşı olduğundan daha haklıydı ne de Taliban, Saddam Hüseyin rejiminden daha diktatör ve otoriterdi. ABD'nin Afganistan ve Irak saldırıları konusunda savaş-karşıtı kitleselliği artıracak ya da azaltacak hiç bir neden olmadığı halde kitlelerin değerlendirmelerinde büyük bir fark vardır. Aynı durum küreselleşme-karşıtı hareketle beraber, kendini sosyalist olarak tanımlayan yapılar için de geçerlilik taşımaktadır.

Kitlelerin savaş-karşıtı harekete dahil olması ya da kitleselliğin, savaş-karşıtı bir hareketin varlığından ve etkinliğinden söz edilebilmesini mümkün kılacak kadar yükselmesi, insanların, bir barış ilkesine ikna oldukları ve bunu benimsedikleri anlamına gelmez. Aksine bir savaşı haksız görerek savaşa karşı çıkanların sayısının artması düzen içinde bir barış ilkesinin var olabileceği yanılsamasını yaratmaktadır. Örneğin İngiltere'de kamuoyu hükümetlerinin aksine Irak Savaşını haksız bulmakta ve bu görüşünü dile getirmek için devasa savaş-karşıtı gösteriler düzenlemekteydiler. Londra'da 1 Aralık 2002'de 1 milyon, 15 Şubat 2003'te 1,5 milyondan fazla kişinin katıldığı gösteriler savaş-karşıtı hareketin zirvesi olmuştur. 2002 Kasım başında savaşa karşı olanların %41 (savaşı destekleyenler %32), Şubat 2003'te %52 olduğu İngiltere'de savaşın başlamasıyla bu oran yüzde 40'ın altına inmiş, savaşı destekleyenlerin oranı %50'yi aşmıştır. Bu durum "our boys- bizim çocuklar cephe-de" söylemiyle izah edilmektedir. "Bizim çocukların morali bozulmasının" diyerek ölmeye ve öldürmeye rıza gösterilmesi, sonuç olarak morali bozulmayan çocukların zafer kazanıp geri dönmelerinin beklenmesi 20 Mart'tan önce kitlelerin sahiplenmiş olduğu varsayılan herhangi bir barış ilkesiyle açıklanabilir mi?

Vatan savunması, milliyetçi söylem, demokrasinin korunması ve yaygınlaştırılması, diktatörlükleri yıkmak, uygarlık götürmek vb. herhangi bir akıl tutulması halinde kitleler savaşı bir süreliğine haklı görebilirler. Ama savaşın ilerlemesi ve yarattığı ağır yıkımların görülmeye başlanması bu durumu süratle değiştirir.

Kitle iletişim araçlarının bir kaç tekelin elinde olması ve bunların da kapitalist tekellerle ortaklığı kapitalist zihniyet dünyasının insanların bilincine her gün işlenmesini gerçekleştirmektedir. Okul, aile, ücretli emeğe dayalı çalışma, gündelik hayatın ana ritmini belirleyen ticaret, kapitalist devlet mekanizmasına

ait her türlü kurum kitle iletişim araçlarının bilinç i-malatına zemin hazırlayan bütünsel bir işleyişi oluştururlar. Kitle iletişim araçlarının kitleler üzerindeki etkisi onun böyle bir güce sahip olmasından değil, insanların bir fikir oluşturmak, edinmek için başka olanaklara sahip olmamasından, var olana da yeterince ulaşamamalarından kaynaklanmaktadır.

İşte sokağın önemi bu noktada ortaya çıkar. Sokak, insanlara söz konusu işleyiş dışında alternatif bir fikir edinme olanağı sunar. Söyleyecek sözü olanların ve kapitalist zihniyet dünyasının dışına çıkabilenlerin bu olanağı yaratmayıp kitleleri ürkütmemek gerekçesiyle kendilerini salt savaş-karşıtı, barışsever bir söyleme ve koluma hapsedmeleri büyük bir hata olmanın ötesinde, kitleleri, savaşı haksız görmelerini sağlayan zihniyet dünyasının sınırları içine terk etmeleri anlamına gelmektedir.

Böylelikle fikir değiştirerek bu kez gerçek anlamda özgürlük, barış ve insanca yaşamak için savaşı haklı görmeleri, önlerinde duran bu politikaları doğru biçimde anlamaları için daha çok çaba gösterilmesi gerekli olmaktadır.

Savaş-karşıtı hareket içinde yer alan ve sosyalist olduklarını iddia edenlerin, kitlelerin bilincine inmek ya da onları ürkütmemek adına, Marksist- Leninist doğruları dillendirmekten çekindiğini ve böylelikle sağa çark etmeyle kalmayıp tarihsel deneyimlerden elde edilen kazanımları ve doğruları tahrip etmeye devam ettiklerini görüyoruz. Özellikle savaşı salt yıkım ve göz-yaşı, rahatlarının bozulması olarak gören reformistler, "üç ay maaş almayınca sizleri sorumlu tutacaklar" diyerek hem toplumu hem de milletvekillerini tehdit etmişti. Tabii "tezkere çıkmanın borcumuz neyse milletçe ödeyelim" diyenlere de rastlandı, özellikle bu reformist kesimden. Savaş-karşıtı hareketin orta sınıf tabanlı yapısı göz önünde tutulduğunda bu daha iyi anlaşılır. Türkiye'de Meclis de hiç kimseyi kırmak taraftarı değildi ve 3 Mart'ta 2003 bütçesi kabul edildi. Özelleştirmeler, zamlar, yeni vergiler daha sonra mücadele edilmek üzere sol tarafından geçici olarak rafa kaldırılmıştı. Mantık, yeter ki önce şu savaşı durduralım şeklindeydi.

Irak İşgalinin gündeme gelmesiyle Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu adı altında böyle bir hareket oluşturulmaya çalışılmıştır. Miting ve eylemlerde geleneksel olarak sosyalist grupların, partilerin ve sendikaların anlayışı bu barış hareketinde de aşılamamıştır. Üstelik dinci-gerici hareketlerle ittifak yapılarak kitlelerin bilincinde tahribat yapılmıştır. Türkiye'de eylemlerin en büyüğü 1 Mart Ankara mitingi sosyalist grupların yanı sıra KESK ve özellikle Eğitim-Sen'in büyük oranda katılımıyla ancak 70 bin kişilik bir kitlenin toplanmasını sağlamıştır. Diğer miting ve kitlesel basın açıklamaları 10 ila 30 binlik bir kitleyle gerçekleşmiştir; bu eylemlere önderlik edenler, savaşa karşı tutum alışlarına dair tarihsel örnekleri bir kenara koyup pasifizmin örgütleyiciliğine soyunmuşlardır. Oysa kitlelerin bilinci eylemleri örgütleyenlerin bilincinden daha yüksekti. On-

lar, Irak Savaşını, hangi gerekçeye dayandırıyor olursa olsun en azından haksız olarak nitelendirdikleri için sokağa çıkmaktaydılar. Kitleler daha sonradan fikirlerini değiştirip savaşı haklı olarak görebilirler, fakat sosyalistler çok daha önce kendi fikirlerinden vazgeçmiş ve savaş karşıtlığında kitlelerin bilincinin gerisinde kalmışlardır.

New York Columbia Üniversitesi'nde Profesör Nicholas de Genova ise tüm savaş-karşıtı pasifistlere inat bambaşka bir formül bulmuştu. De Genova, tıpkı 1993 yılında Somali'nin başkenti Mogadişu'da helikopterleri düşürülen 18 Amerikan askerinin cesetlerinin, ayaklarına ip bağlanarak sokaklarda dolaştırılmasında olduğu gibi ABD askerlerinin Irak'ta, Somali'de yaşadıklarını milyon kere yaşamaları gerektiğini savunuyordu. ABD'nin Irak'ta yenilgiye uğrayacağını ümit ettiğini belirten De Genova, 3 bin öğrenciye hitaben yaptığı konuşmasında bu yenilginin en garantili yolunu da tarif etmekteydi; Gerçek kahramanlar, Amerikan ordusunun yenilmesine katkıda bulunacak yolları keşfedenler olacaktır.

Haksız bir savaş başlatan kendi hükümetinin yenilgisini isteyen Nicholas de Genova'yı cesur olarak nitelendirip fikirlerinin bir savaşı durdurmaya yönelik izahatını gözden kaçırmak kendisine karşı yapılacak en büyük haksızlık olacaktır. De Genova, kimi sosyalistlerin unuttuğu ya da kitleleri ürkütmemek için uygun bir konjonktürde kullanmak üzere sakladıkları Bolşeviklerin Birinci Dünya Savaşı sırasında uyguladıkları politikaların bir benzerini dillendirmektedir. O dönemde sadece savaş-karşıtı gösteriler düzenleyen sosyalist geçinen partilerden farklı olarak Bolşevikler savaşta sosyalistlerin görevinin kendi hükümetinin yenilgisini istemek olduğunu ve savaşı durduran bir devrime ebelik edecek tek politikanın bu olduğunu savunuyorlardı. "Askere Gitme!" pasifist söylemi yerine askere giderek ordu içinde kendi politikalarının propagandasını yapmayı ve sonuçta silahları kendi subaylarına çevirerek savaşı

durdurmayı öneriyorlardı.

1870'de Prusya ve Fransa arasındaki savaş sırasında cepheye yenilgiler yaşayan Fransa'da imparator devrilmiş ve yeni hükümet halkın savaş sırasındaki sıkıntılara rağmen savaşa devam kararı almıştı. Prusya ordusu tarafından kuşatılan Paris'in savunması sırasında Ulusal Muhafızlara kaydedilen işçiler burada kendi aşayış komitelerini ve bir de Merkez Komite kurdular. İşçi sınıfının öz-örgütlülüğü Ulusal Savunma Hükümetini korkutmuş ve bir an önce barış imzalayarak işçileri silahlandırmak istemişti. Ayaklanma ve Komün seçimlerinin yapılması üzerine devrimin bütün Fransa'yı ve Avrupa'yı saracağından korkan Fransız ve Prusya burjuvazisi kendi aralarındaki anlaşmazlıkları bir kenara bırakarak Komün'e karşı işbirliği yapmışlardır. Yenilgisine rağmen Komün'ün 1871 Prusya-Fransa savaşının sona erdirilmesinde tarihi bir rolü olduğu gerçeği yadsınamaz.

Tarihte bir savaşı durduran savaş-karşıtı pasifist bir örnek vaki olmamıştır, fakat iki devrimci örnek mevcuttur. Peki, hangisi bir kez daha denenmeyi daha çok hak ediyor dersiniz?

Türkiye sosyalist solu bir barış ilkesi etrafında örgütlemeye çalıştığı savaş-karşıtı hareketin kitlesellik kazanması için çabalarken kendi ilkelerinden uzaklaşmış, pasifizm ile devrimcilik ayrımını bir muammaya çevirerek içine düştüğü ikircikli durumu gözlerden gizlemeye çalışmıştır. Sonuç olarak, ilkelere ve tarihsel kazanımlara verilen hasarın muhasebesi henüz yapılmış değildir.

Oysa Leninist Parti, tıpkı Bolşevik Parti gibi gerçek kurtuluşun yönünü politikalarına doğru yansıtarak, gerçek kurtuluşun, barışın ve insanca yaşamının nasıl kazanılacağını hem pratikte hem politikalarında göstermiştir. Şimdi bize düşen Lübnan, Suriye ve K. Kürdistan'da Leninist politikalarla sosyalizmi gerçekleştirmek için mücadele birliğini örnektir. □

Antep MNG Kargo Şubelerinde İşçi-İnsan Hakları İhlalleri

MNG Kargo Antep Şubesi'nde akıl almaz boyutlarda işçi hakları ihlali yaşanıyor.

Kapitalist sistemin acımasız sömürü düzeni, dünyanın her yerinde kendini hak ihlalleri ve hayattan kovma çabalarıyla gösteriyor. İşçi ve emekçiler ne kadar özveri ve fedakârlık gösterirse gösterebilir, sermaye sahipleri ve onların işbirlikçileri her zaman daha fazlasını istiyor ve adeta emekçilerin tüm yaşamlarını işlerine adamalarını bekliyorlar.

Antep'te MNG Kargo Şubelerinde çalışan emekçilerin yaşadıkları da bu durumun açık örneklerinden bir tanesi. MNG Kargo çalışanları sabah 08:00'de

işbaşı yapıyor. Akşam çıkış saatleri ise belirsiz. Çoğu zaman sadece asgari ücret karşılığında saat 21:00'e kadar çalışıldığı oluyor. Daha önceleri çalışanlar servis aracı ile işe gidip gelirken, bu hakları da ellerinden alınca hem yol giderlerini kendi ceplerinden karşılamak, hem de yol süresi uzadığı için evden daha erken çıkıp akşam daha geç saatte dönmek zorunda kalıyorlar. Bu durum da günlük yaşamlarında daha fazla zamanı iş için ayırmak anlamına geliyor.

Bu çalışma yoğunluğu arasında ise izin istemek aşağılanma sebebi. Daha önce eşi doğum yapacak bir işçi, izin istediğinde buna müsaade edilmemiş, bir

başka çalışan ise evleneceği gün kendi düğününe gitmesi için izin verilmeyince işten ayrılmak zorunda kalmıştı.

Sadece MNG çalışanlarının değil, aslında tüm işçi ve emekçilerin ortak problemi olan bu sömürü ve dayatmalar aynı zamanda çalışanları yaşamdan kovmak ve hayatlarını yalnızca işyeri ile sınırlamak anlamına da geliyor. Emekçilere düşen görev ise birey olarak değil hep birlikte, tek vücut olarak mücadele etmek ve tepki göstermek olmalıdır. İşçi sınıfı ancak hep birlikte mücadele ettiği zaman iktidara sahip olacak ve insan olarak hak ettiği yaşam standartlarına kavuşacaktır.

AKMERCAN İŞÇİLERİNE ZİYARET

12 Eylül'de Eyüp Adliyesi'nde yapılacak mahkemeleri öncesinde Taksim, Gazi, Antep Ayışığı Sanat Merkezi olarak direnişteki Akmercan Temizlik işçilerini ziyaret ettik.

Sanatçı dostumuz, her zaman emeğin yanında olmuş, şiirleriyle grevlere, eylemlere umudu taşımış şair Ruhan Mavruk da bizlerle birlikte işçilerin direniş çadırını ziyaret etti.

Direniş çadırına yaklaşırken "Umutumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" pankartımızı açıp, "Akmercan İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarımızı atmaya başladık. İşçiler bizi büyük bir coşku ve sevinçle sloganlar atarak karşıladılar. Ve sıcak selamlaşmalardan sonra hemen sıcak sohbetlere koyulduk. Gittiğimizde orada bulunmayan diğer işçilere ulaşmak için Akmercan işçileri deyim yerindeyse hummalı bir çalışma başlattılar. Bir yandan da bize iki aydır süren eylemlerini anlatıyorlardı. Diğer işçilerin de gelmesiyle beraber Ayışığı Sanat Merkezi'nin "Umutumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" pankartı önünde etkinliğimizi başlattık. Yol iki taraftan trafiğe kapatıldı. İşçiler Akmercan şantiyesine seslenerek, yolun trafiğe kapalı olduğunu, araçları başka yerden göndermeleri gerektiğini söylediler. Gazi Ayışığı Sanat Merkezi'nden bir arkadaşımızın sunumundan sonra Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nden bir arkadaşımız işçiler için yazılmış şiirlerden bir seçki sundular. Onlardan hemen sonra Filistin ve Küba bayrakları ve kızıl bayraklar önünde Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nden bir arkadaşımız şiirler okudu. İşçiler okunan şiirleri can kulağıyla dinlediler ve alkışlarıyla beğenilerini sundular. Daha sonra devrimci sanatçı dostumuz, şair Ruhan Mavruk, Mayakovski'nin tekniyenlerle sanatçıları karşılaştırdığı bir şiirini okudu işçilere ve "Merhaba sevgili emekçiler", "Merhaba Akmercan işçileri, rüzgarlı bir eylül gününde yine varoşlarda, direnenlerle birlikte olmak çok güzel" diyerek başladı sözlerine "Her zaman Akmercan işçilerinin yanında olacağız" "Yaşasın dün-

ya işçileri, yaşasın gelecek, gelecek dünya işçi sınıfının ellerinde biçimlenecek. Hepinize saygı ve sevgilerimi sunuyorum" diyerek bitirdi. İşçiler de onu alkışlar ve "Akmercan İşçisi Yalnız Değildir" sloganıyla selamlandılar.

Daha sonra Gazi Ayışığı Sanat Merkezi, greve çıkan işçileri anlatan bir skeç oynadı. Skeçte kendilerinden birşeyler bulan işçiler oyunu çok beğendiler ve yoğun alkışlarıyla beğenilerini dile getirdiler.

İşçilerin eylemlerine destek vermek için bizlerle birlikte gelmiş olan Mücadele Birliği Dergisi adına Vefa Serdar da işçilere bir şiir okudu ve onlar yürüdükleri, dövüştükleri, savaştıkları sürece onların yanında olacaklarını, omuz omuza birlikte mücadele edeceklerini vurguladı.

Daha sonra Grup Emeğe Ezgi şarkı ve türkülerini işçilere seslendi. İşçiler bazı şarkı ve türkülerle eşlik ettiler. Ve Grup Emeğe Ezgi'nin seslendirdiği halay parçalarıyla halaya durdular. Bir anlık çekingenliklerini bir kenara atıp bizlerle birlikte omuz omuza halaya durmaları görülmeye değerdi. Halaylardan sonra sloganlar devam etti: "Akmercan İşçisi Yalnız Değildir", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganları sık sık atıldı.

İşçilerin, 12 Eylül'de yapılacak mahkemelerine çağrıdan sonra ziyaret sona erdi. Vedalaşma anında işçilerin "Ayağınıza sağlık, bizi onurlandırdınız" demeleri günü özetliyordu. İşçiler adına konuşan Abidin Ateşoğlu, Mücadele Birliği Platformu'na, Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'ne, Gazi Ayışığı Sanat Merkezi ve Antep Ayışığı Sanat Merkezi'ne desteklerinden dolayı teşekkürlerini ilettiler.

İşçilerin yanından ayrılırken her biriyle teker teker kucaklaştık. Aramızda oluşan güçlü bağların farkındaydık hepimiz. İşçi sınıfı mücadelesinin bir parçası olmaktan, kültür ve sanatımızla onların mücadelesini veriyor olmaktan dolayı gurur duyuyorduk. Karşılıklı atılan sloganlarla vedalaştık;

Akmercan İşçisi Yalnız Değildir, Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği.

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

FİLİSTİN'DE ÖĞRETMENLER GREVDE

Filistin'de maaşlarını alamayan onbinlerce öğretmen, yeni eğitim döneminin açılışına grevle başladı. Memur sendikasına göre öğretmenlerin yüzde 85 ila yüzde 90'ı greve çıktı ve Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde binlerce ilkokul kapalı kaldı. Yeni eğitim sezonuna grevle başlayan öğretmenlerin isteği maaşlarının ödenmesi.

Hamas geçtiğimiz Mart ayında iktidara gelmesinden bu yana, 37 bini öğretmen, 130 bin memurun maaşlarını ödeyemiyor. Uluslararası güçlerin parasal yardımı kesmesi ile birlikte Filistin ekonomik krize girdi.

ŞİLİ'DE MADEN GREVİ SONA ERDİ

Şili'de özel sektöre ait Escondida bakır madeninde grevci işçiler, yeni bir sözleşme imzalamayı kabul ederek 25 gündür devam eden grevlerini 4 Eylül günü sona erdirdi. İngiltere ve Avustralya'nın ortak maden şirketi Escondida, dünyanın bakır ihtiyacının yüzde 8'ini tek başına sağlıyordu. Grev sırasında üretim yaklaşık yüzde 40 düştü ve her gün için tahminen 16 milyon dolar kayıp verdiler. Madenciler, bir önceki sözleşme döneminin sona erdiği 7 Ağustos tarihinde greve girmişti. Ve son sözleşmeden bu yana bakır fiyatları neredeyse dört kat artış gösterdi.

PEUGEOT İŞÇİLERİ EYLEMDE

İngiltere'nin Coventry şehrinde bulunan Ryton adlı Peugeot fabrikasının işçileri, fabrikalarının kapatılacağına açıklanmasının ardından başladıkları eylemlere devam ediyorlar. Şehirdeki ve çevre illerdeki Peugeot bayiliklerinde protestolar düzenleyen işçiler, müşterileri, Peugeot marka arabaları 2 Eylül günü boykot etmeye davet etti.

Şirket yetkililerinin karlı bulmadıkları için kapatmak istedikleri Ryton fabrikası, Peugeot'nun Avrupa'daki en karlı yatırımlarından biri durumunda. Sendika yetkilileri, kapatma kararıyla şirketin tesisleri olduğu gibi işçi ücretlerinin daha düşük olduğu Slovakya'ya taşıyıp, karları daha da arttırmayı amaçladığını söylüyorlar.

İRLANDA'DA SENDİKACILAR İSRAİLLİ TRAMVAY SÜRÜCÜLERİNİ EĞİTMİYOR

İrlanda Dublin'deki vatmanlar, İsrailli vatmanları eğitmeyi reddediyorlar. Bunun nedeni olarak da, yetiştirilecek olan vatmanların Doğu Kudüs'teki illegal İsrail yerleşimlerinde inşa edilmekte olan tramvay yolundaki tramvayı kullanacak olmalarını gösteriyorlar. İrlanda-Filistin Dayanışma Örgütü de Dublinli vatmanların bu eylemini destekliyor.

BES'İN "YARGIDA ADALET" YÜRÜYÜŞÜ

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası'nın (BES), adliye çalışanlarının ekonomik ve sosyal hakları için 4 Eylül'de İzmir Adliyesi önünden Ankara'ya Adalet Bakanlığı'na başlattıkları yürüyüş, 6 Eylül günü sabah saatlerinde Ankara'da eski Hipodrom Alanı'na ulaştı. Burada toplanan emekçiler Ankara Adalet Sarayı'na yürüdüler.

BES üyesi yar-

gı emekçileri "Yargıda Adalet" talebiyle hazırladıkları dosyalarını Adalet Bakanlığı'na teslim etmek için buradan Adalet Bakanlığı'na yürümek isteyen, Ankara Emniyeti, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan'ın Ankara'da bulunmasını gerekçe göstererek yürüyüşe engel olmak istedi. Emekçiler yürüyüşte ısrar edince, Çevik Kuvvet polisleri, BES üyelerine kalkan, jop ve tazyikli su kullanarak saldırdı. Saldırı sonucu 10'u aşkın BES'li yaralandı. Eylemlerinde kararlı olan BES'liler, Adalet Sarayı önünde oturma eylemine başladı. Ankara Emniyeti ile yapılan görüşmeler sonuç vermeyince BES üyeleri düzenli kortej oluşturarak bir kez daha yürümeyi denedi. Polisin bu girişime de yoğun şiddetle karşılık vermesi sonucu gene pek çok BES'li yaralandı.

İRAN'DA EYLEMLER

İran'ın değişik kentleri ve Doğu Kürdistan'da binlerce kişi, eylemlerdeydi.

Saqiz'da Kürt şoförler kentin anayolunu trafiğe kapatarak aylardır yaşanan benzin sıkıntısını protesto etti.

Qazvin'de ise tekstil işçileri, ücret talebi ile parlamento önünde eylem yaptı. Eylemciler 29 aydan beridir ücretlerinin ödenmemesini protesto etti.

Khodrow Diesel Otomobil Fabrikası'nda çalışan 2 bin işçi, maaşlarının ödenmesi için grev yaptı. İşçiler üç otobüsü ateşe verirken, aylardır maaşları ödenmediği için fabrika sorumluları hakkında soruşturma başlatılmasını istedi.

Tahran'ın 300 km güneydoğusunda bulunan Hamedan'daki Samico Sanat fabrikası çalışanları da 8 aydır ücretlerinin ödenmemesini protesto etti.

Maşad ve Bojnurd kentlerinde ise elektrik ve su kesintisi protesto edildi.

Güneydoğuda bulunan Zabol'de otomobil sahipleri devletin yakıt yardımını azaltılmasını protesto etti. Ağır vasıta şoförleri şehir içinde araçları ile protesto turu yaptı

BEYRUT'TA TÜRKİYE KARŞITI EYLEM

Lübnan'ın başkenti Beyrut'taki Birleşmiş Milletler binası önünde toplanan Ermeniler, "Türk askeri istemiyoruz" diyerek 31 Ağustos günü eylem yaptı. İsrail - Lübnan sınırına konuşlanması beklenen BM barış gücü içinde Türk askerinin yer almasını protesto eden eylemciler, Türkiye ve Türk ordusu karşıtı pankartlar açarak, basın bildirisini okudu. Ermeni katliamına da dikkat çeken göstericiler, "Türk ordusu istemiyoruz", "Türk askeri Lübnan'a gelmesin" pankartları taşıdı. Okunan bildiride, "barış gücüne katkıda bulunacak ülkelerin, uzlaşmayan taraflara karşı eşit mesafede bulunması şarttır. İsrail ile birlikte birçok askeri ve istihbarat anlaşmasına imza atan Türkiye, tarafsızlığını uzun süre önce kaybetmiştir" denildi

MERSİN'DE İŞÇİLERDEN MAAŞ EYLEMİ

Mersin'de Özgürlük Mahallesi'nde bulunan Komar Bakliyat Deposu önünde toplanan yaklaşık 500 işçi, ücretlerinin artırılması için 5 Eylül günü eylem yaptı. 2 yıldır aynı ücretle çalışan işçiler, çocuklarının okul masraflarını bile karşılayamaz hale geldiklerini söyleyerek ücretlerinde iyileştirme yapılmasını istediler.

Patronla görüşene kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirten işçiler, polis engeli ile karşılaştılar. Eylemlerini bitirmelerini isteyen polisle tartışan işçiler, haklarını alana kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirterek eylemlerini sona erdirdiler.

İZMİR'DE TANSAS/MIGROS İŞÇİLERİNE SALDIRI

İzmir'de, Tansaş ve Migros'larda çalışan taşıma ve depolama hizmetlerinde çalışan yaklaşık 300 işçi, Nakliyat İş Sendikasına üye olmuştu. Sendikalarda örgütlenen işçilerin tamamını işten tan Koç Holding'i protesto eden işçiler, Temmuz ayında direnişe başlamıştı. 46 gündür Tansaş önünde kurdukları çadırda direniş sürdüren işçiler, Uluslararası İzmir Fuarı'nda da Koç Holding'i protesto etmek istediler.

Fuarda Ford ve Iveco gibi Koç Holding'e ait standların önünde bildiri dağıtarak işten atılma gerekçelerini ve Koç Holding'in gerçek yüzünü teşhir etmek istediler. Ancak daha fuar girişinde işçileri polisin saldırısı bekliyordu. İşçilere, ailelerine ve sendika yöneticilerine biber gazı, cop ve tekmelerle saldıran polis işçilerin üzerinde de ateş açtı ve pek çok kişinin yaralanmasına sebep oldu.

TEZKEREYE KARŞI EYLEMLER

- Aliğa Demokrasi Platformu, 5 Eylül günü öğle saatlerinde Aliğa Demokrasi Meydanı'na gelerek, TBMM'de görüşülecek olan asker gönderme kararına ilişkin bir basın açıklaması yaptı. Aliğalı emekçiler, hükümetin Filistin ve Lübnan halkına gerçekten yardımcı olmak istiyorsa asker değil, doktor, hemşire, mühendis göndermesi gerektiğini söylediler.

- Köylerine yapılmak istenen çöp arıtma tesisine karşı verdikleri mücadeleyle gündeme gelen Manisa Develi köylüleri, TBMM'de görüşülecek olan Lübnan'a asker gönderilmesine yönelik tezkereyi protesto için meclis civarında oturma eylemi başlattı. Orman Bakanlığı önünde toplanan köylü kadınlar, "Ayıptır yetti gari, hep bizimkiler ölüyor, çocuklarımızı savaşa göndermiyoruz" pankartı açarak "Çıkacaksa Tezkere, Meclis Gitsin Askere", "Savaşa Hayır" sloganları attılar.

- 4 Eylül günü Ankara'da bir grup kadın, Lübnan'a asker gönderilmesi kararını protesto etmek ve tezkereye dur demek için TBMM önünde iki farklı yerde kendilerini zincirledi. Polis zincirleri keserek eylemcileri gözaltına aldı.

- Öğrenci Kolektifleri, 4 Eylül günü akşam saatlerinde Lübnan Tezkeresi gündemiyle bir araya gelerek AKP Grup Toplantısı öncesi TBMM Kapısında "İsrail Askeri Olmayacağız" yazılı bir pankart açtılar. Meclise gelen AKP'li milletvekillerini durdurmak için pankart açarak yolu trafiğe kapatan öğrenciler, çevik kuvvetin sert ve saldırgan müdahalesiyle gözaltına alınmalarıyla sona erdi.

- Meclis'te Lübnan'a asker gönderilmesine ilişkin tezkere görüşmelerinin başladığı 5 Eylül günü binlerce savaş karşıtı Ankara sokaklarında buluşarak Lübnan'a asker gönderilmesine yönelik tezkereyi protesto etti. Binlerce kadın, çocuk, emekçi seslerini Meclis'te tezkereyi oylayanlara duyurmak için sloganlar haykırdı. Emek örgütlerinin çağrısıyla saat 13.00'dan itibaren Türkiye'nin çeşitli şehirlerinden binlerce kişi Kurtuluş Parkı'nda bir araya gelmeye başladı. Saat 14.00'da ise Kızılay istikametine doğru Ziya Gökalp Caddesi boyunca yürüyüşe başladılar.

Miting alanına getirilen ses araçları ve ses sistemi teçhizatlarına polisin el koyması üzerine polis barikatına doğru yürüyüşe geçildi. Bir grup, flamalar ve Filistin bayraklarıyla polis panzerlerinin üstüne çıkarak yolun açılmasını ve ses aracının bırakılmasını istediler. Sonrasında yapılan konuşmaların ardından "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla miting sona erdi. Tertip Komitesi daha önceden açıkladığı karara uymayarak saat 16.30 sıralarında mitingi erken bitirdi.

- Protesto eylemlerine katılmayacağını açıklayan Türk-İş'e bağlı mücadeleci sendikalardan Belediye-İş İstanbul Şubeleri, Yol-İş 1 No'lu Şube, Haber-İş 1 No'lu Şube, Teksif Bakırköy Şube ve Tez kop-İş 2 No'lu Şube ve bağımsız Tekstil Sen, 5 Eylül günü Sirkeci Postanesi önünde bir basın açıklaması yaparak Lübnan'a asker gönderilmesine karşı çıktı. Daha sonra meclise telgraf çeken işçiler, tezkerenin durdurulmasını talep ettiler.

- KESK üyesi kamu emekçileri de Galatasaray'da bir araya gelerek Lübnan tezkeresini protesto etti. Sloganlar atarak Taksim Tramvay durağına kadar yürüyen kamu emekçilerinin eylemine çevrede bulunanlarda alkışlarla destek verdi.

- Taksim'de, Lübnan'a asker gönderme tezkeresini protesto eden SODAP (Sosyalist Dayanışma Platformu) üyeleri öğlen saatlerinde Tramvay Durağı'nda toplandı ve giydikleri kanlı kefenlerle bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eylem sırasında durağın karşısındaki Burger King'in üst katında "Gençlik ABD askeri olmayacak-SODAP" yazılı pankart açıldı. Pankartı açarlara saldıran polis gözaltına aldı.

- 6 Eylül günü de öğle saatlerinde çeşitli devrimci yapılardan oluşan eylemci grubu, Ankara'da Kurtuluş Kavşağını trafiğe kapattı. Yapılmak istenen yürüyüşe müdahale eden polisleri taşlamaya başlayan eylemcilere polis basınçlı su ve biber gazı ile dağıtmaya çalıştı. Protesto eylemini gerçekleştiren gruplar sık sık; AKP, ABD ve İsrail karşıtı sloganlar attı ve Kofi Annan'ı protesto etti. Eylemin dağılmasının ardından polisin trafta terör estirip 35 kişiyi gözaltına alması üzerine küçük gruplara ayrılmış olan eylemciler AKP ili binası önünde bir eylem yaparak camları kırdı.

Eskişehir'de

TEZKEREYİ PROTESTO EYLEMİ

Eskişehir'de 5 Eylül Salı günü saat 18:00'da, KESK Şubeler Platformlarının bulunduğu Kızılay İşhanı'nın önündeki Hamam Yolu girişinde demokratik kitle örgütleri ile siyasi yapılardan yaklaşık 300 kişiden oluşan kitlenin katıldığı yürüyüş, aynı gün Meclis'in Birleşmiş Milletler nezdinde Lübnan'a asker gönderilmesi için yaptığı tezkere görüşmelerini protesto ederek bu tezkerenin çıkarılmasını engelleme amacı taşıyordu. Tezkere görüşmelerinin çoktan başlamasına rağmen, saat 18:00 da başlayan tezkereyi protesto yürüyüşü, Hamamyolu Yediler Parkı'nda okunan basın açıklamasının ardından son buldu. Yürüyüş boyunca; "Çıkarsa Tezkere Meclis Gitsin Askere", "Ortaoğu Halkları Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" "Savaşa Değil Halka Bütçe", "Çıkarsa Tezkere Bilal Gitsin Askere", "Katil ABD, İşbirlikçi AKP" ve "Katil ABD, Kahrolsun İsrail" sloganları atıldı. Eskişehir halkının da alkışlarla destek verdiği yürüyüşün sonunda platform sözcüsü DİSK Temsilcisinin yaptığı basın açıklamasında; hükümetin ABD yardakçılığını bırakması, Lübnan'a gönderilen askerlerin büyük acılar yaşatacağı ve Ortaoğu'da yaşanacakların tek sorumlusunun AKP hükümetinin olacağı, eğer tezkere çıkarılacaksa, öncelikle tezkereye evet diyenlerin çocuklarının Lübnan'a gönderilmesi isteği ile sona erdi.

Biz, tezkere çıksın ya da çıkmasın, buradan bir kez daha haykırıyoruz;

"SAVAŞAN HALKLAR KAZANACAK"

Eskişehir'den Mücadele Birliği Okurları

ANTEP AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ'NDEN YENİ YERİNDE YENİDEN MERHABA

katıldığı etkinlik başta devrimci sanatçılar olmak üzere, ölümsüzleşmiş tüm devrim savaşçıları için 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı. İlk olarak sanat merkezinin bir emekçisi konuşmak üzere sahneye geldi ve Ayışığı Sanat Merkezi'nin Antep'te 3 yıldır faaliyetlerini sürdürdüğünü, bu süre içerisindeki çalışmalarını ile işçi ve emekçilerin kültürünü ve sanatını üretmeye ve taşımaya gayret ettiklerini, bu amaçla çeşitli etkinlikler, konserler, sergiler organize ettiklerini, bütün bunları yaparken de çeşitli baskılar ve engellemelerle mücadele etmek zorunda kaldıklarını anlattı.

Ardından konuşma yapmak üzere sahneyi Mücadele Birliği Platformu temsilcisi aldı ve gerçek anlamda bir barışın yaşadığımız sistemde mümkün olamayacağını anlatarak, barışın elde edilmesi için de bir savaş verilmesi gerektiğini söyledi. Son olarak Ayışığı Sanat Merkezi'nin kapitalizmin dayattığı yozlaşmaya karşı verdiği mücadelenin toplumun kültürel olarak ilerlemesinde önemli bir rol oynadığını belirterek konuşmasını tamamladı.

Ayışığı Şiir Grubu sahneyi aldığı anda ölümsüz şairlerin dizeleriyle seslendiler konuklarına. “*Ey güneşin düşmanı / Hiçbir zaman oturmayacağım pazarlığa seninle / Sıkacağım dişimi, dayanacağım / Son damlasına dek kanımın*” satırlarıyla Filistin halkının verdiği mücadeleyi anlatan Filistinli şair El Kasım'ın sözleriyle Filistin Halkının sesi Antep emekçilerine ulaştı. Şiir grubu unutulmaz şairlerin, emekçileri ve onların emperyalizme karşı mücadelelerini anlatan şiirleri ile beğeni topladı.

Şiir grubunun ardından, hayatını proletaryanın sınıf mücadelesine adanmış, uzun süre işçi olarak çalışmış bir devrimci söz olarak, burjuvazinin barış adı altında emekçilere teslimiyeti dayattığını, buna karşılık

işçi sınıfının iktidarı ele geçirmek için mücadele etmesi gerektiğini anlattı ve sürmekte olan 3. emperyalist paylaşım savaşında bizlere düşen görevin Kürt ve Türk emekçileri olarak, sınıf bilinci içinde, ortak düşmana karşı birlikte hareket etmek olduğunu belirtti.

Ayışığı Sanat Merkezi'nin “Gelin Hep Birlikte Üretelim” sloganının sadece sözden ibaret olmadığı bu etkinlikte yer alan genç yeteneklerin seslendirdiği ezgilerle kanıtlanmış oldu. Yolun henüz başında olan ve Sanat Merkezi ile tanıştıktan sonraki kısa süreli çalışmalarla yarattıkları üretimleri sunan genç dostların söyledikleri parçalar izleyenlere bazen eğlenceli bazen de duygusal dakikalar yaşattı.

Etkinlik sonunda Ayışığı Sanat Merkezi Müzik Grubu Denize Ezgi aldı sahneyi. “*Ay gülüm, Ay ışığıdır adın / Ay gülüm zindanlardan seslenir / Ay gülüm ölüm orucularında / bulurum seni*” diyerek F tipi zindanlara karşı Ölüm Orucu eylemiyle yaşamalarını ortaya koyan devrimci tutsakları anlatan Denize Ezgi, “*Yüreğin büyüyor, yüreceksin / Kent çarklarında bileceksin / Her şey bitti derken / Yürek bir daha vuracak / İrmak yeniden taşacak / Yürüyeceksin*” diyerek umudun kaybedilecek en son şey olduğunu anlattı. Kendi bestelerinin yanı sıra halkların özgürlük mücadelelerini anlatan marşlar da grubun repertuvarında yer aldı. “El Pueblo Unido Jamas Sera Vencido – Örgütlü bir halkı hiçbir güç yenemez” marşı izleyicilerin büyük çoğunluğu tarafından ilk kez dinlenmesine rağmen beğeni ile karşılandı. Etkinlik savaşan halklara itafen 4 ayrı dilde seslendirilen Çav Bella marşı ve halaylarla sona erdi.

Sanat Merkezi emekçileri bütün engellemelere, baskılara, tehditlere, gözaltı ve tutuklamalara karşın Ayışığı Sanat Merkezi'nin işçi ve emekçilerin kültürünü ve sanatını üretmeye ve onlara taşımaya devam edeceğini söyleyerek gerek Antep'te gerekse diğer bölgelerde çalışmalarını ve mücadelelerini sürdüreceklerini belirttiler.

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA**

Ayışığı Sanat Merkezi / ANTEP

Antep Ayışığı sanat Merkezi 3 Eylül Pazar günü düzenlediği bir etkinlikle Antep halkına yeniden merhaba dedi. Ayışığı Sanat Merkezi'nin yeni adresinde yapılan ve yaklaşık 80 kişinin

Aynil Rasim Yoldaşlar Ölümsüzdür

Aynil ve Rasim yoldaşlar mücadele yaşamlarını, Çanakkale'de sürdürmüşlerdi. Aynil yoldaş 'Tüm-Bel-Sen'de, Rasim yoldaş ise İHD'de uzun süre çalışma yürütmüşlerdi. Hem demokratik mücadele alanında hem de ortaya koydukları militan mücadele ile Çanakkale halkının sevgisini kazanmışlardır. 23 Eylül 1996 tarihinde geçirdikleri trafik kazası sonucu yoldaşlarımız ölümsüzleşerek aramızdan ayrıldılar.

Akmercan İşçilerine Ziyaret

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

3 Eylül
2006
Abide-i
Hürriyet